



Πάνος Γιαλίτσης

# ΜΕΤΕΓΧΕΙΡΗΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

Τίτλος πρωτότυπου: «Μετεγχειρητικές Επισκέψεις»

Είδος: Θεατρικό έργο - γραμμένο για 5 ρόλους (3 γυναικείους – 2 ανδρικούς).

Βασισμένο στο μυθιστόρημά: «Οι Κύκνοι της Περιβόλας» 2024 - Πρότυπες Εκδόσεις Πηγή

Ψηφιακή έκδοση.

Συγγραφέας: Πάνος Γιαλίτσης

Έτος έκδοσης: 2026

Σελίδες: 50

ISBN: 978-618-00-6532-9

Διανέμεται ελεύθερα και νόμιμα στο διαδίκτυο από τον δημιουργό του.

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

(Email: [yialitsispan@gmail.com](mailto:yialitsispan@gmail.com))

Άδεια διανομής: **Αναφορά Δημιουργού – Όχι Παράγωγα Έργα 4.0 (Creative Commons CC-BY-ND)**

This work is licensed under CC BY-ND 4.0. To view a copy of this license, visit <https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/>

Πάνος Γιαλίτσης

## ΜΕΤΕΓΧΕΙΡΗΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

*«Οι επιλογές και οι πράξεις του παρελθόντος δεν ξεχνιούνται ούτε διαγράφονται»*

**ΠΡΟΣΩΠΑ:**

ΣΟΦΙΑΝΝΑ

ΣΤΑΥΡΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ ΠΑΡΙΑΝΟΣ

ΜΑΡΙΝΑ

ΜΠΑΛΑΡΙΝΑ – ΜΥΡΤΩ

Οι απρόσμενες επίσκεψεις μιας μπαλαρίνας στο δωμάτιο νοσηλείας μιας γυναίκας που έχει χειρουργηθεί, φέρνει μεγάλη αναστάτωση στον άντρα της αλλά και σε μια παλιά φίλη που νοσηλεύεται στο διπλανό δωμάτιο και πρόκειται να χειρουργηθεί.

«Στο δράμα υπάρχει πάντα η πιθανότητα της λύτρωσης, στην τραγωδία όμως ποτέ»

*Στη σκηνή υπάρχουν τρία μεταλλικά κρεβάτια νοσοκομείου. Ένα παραβάν διαχωρίζει τους χώρους (δωμάτια) σε δίκλινο και μονόκλινο. Το καθένα από τα κρεβάτια έχει κοντά του από μία καρέκλα και ίσως κι ένα τραπεζάκι. Στο ένα κρεβάτι του δίκλινου δωματίου διακρίνεται κάποιος που κοιμάται μέχρι να ξεκινήσει η παράσταση.*

*Τα φώτα χαμηλώνουν και ακούγεται η μουσική από τη Λίμνη των Κύκνων του Τσαϊκόφσκι. Μέσα στον χαμηλό φωτισμό βλέπουμε την φιγούρα μιας μπαλαρίνας να σηκώνεται αργά από το κρεβάτι και να αρχίζει να χορεύει μέχρι να χαθεί από τη σκηνή.*

## **ΣΚΗΝΗ 1**

*Μπαίνουν στο μονόκλινο δωμάτιο η Σοφιάννα φορώντας πιτζάμα και ο Σταύρος ιατρική μπλούζα.*

ΣΟΦΙΑΝΑ: Και δε μου λες ψέματα;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Άντε πάλι. Γιατί να σου πω ψέματα;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Κοίτα με στα μάτια.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ορίστε σε κοιτάζω, τι καταλαβαίνεις τώρα;

ΣΟΦΙΑΝΑ: Είμαι καλά; Δεν είδες τίποτα δηλαδή;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Σου είπα εκ πρώτης όψεως δεν είδα τίποτα.

ΣΟΦΙΑΝΑ: Ναι αλλά δεν είσαι σίγουρος.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Είμαι πολύ σίγουρος!

ΣΟΦΙΑΝΑ: Δεν το λες όμως με σιγουριά.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Από που προκύπτει αυτό;

ΣΟΦΙΑΝΑ: Από αυτό το... “εκ πρώτης όψεως”.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ρε Σοφιάννα θες να με τρελάνεις; Πριν από λίγο έκανες την αξονική και κάθισα και την είδα με μεγάλη προσοχή, αλλά πως να το κάνουμε; Ειδικευόμενος είμαι ακόμα, περιμένω να την δούνε και οι επιμελητές μου για να είμαι απόλυτα βέβαιος.

ΣΟΦΙΑΝΑ: Βλέπεις λοιπόν, καλά τα λέω, δεν είσαι.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Είμαι.

ΣΟΦΙΑΝΑ: Αφού λες...

ΣΤΑΥΡΟΣ: Άκου Σοφιάννα, όταν σου λέω πως είδα την αξονική σου με μεγάλη προσοχή και δεν έχεις τίποτα το ανησυχητικό το εννοώ. Και δεν θα σου έλεγα ποτέ μου ψέματα, το ξέρεις.

ΣΟΦΙΑΝΑ: Κι αν έχω τίποτα μεταστάσεις και δε μου το λες για να μη με στεναχωρήσεις;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ναι αλλά δεν έχεις.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Κι αν είχα, τι θα μου έλεγες αν είχα;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Αν είχες, σίγουρα δεν θα σε καθησύχαζα όπως τώρα, και το πιο πιθανόν να σου έλεγα ότι πρέπει πρώτα να μελετηθούν ώστε να κερδίσω χρόνο, να πάω σε μια γωνιά να βάλω τα κλάματα και να περιμένω να συνέλθω. Δεν θα είχε κανένα νόημα να κάνω την καλύτερή μου φίλη να χαρεί για μερικές ώρες και μετά να ενημερώνόσουν από τον γιατρό σου.

*(Τον αγκαλιάζει και του δίνει ένα πεταχτό φιλί στο μάγουλο)*

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Πόσο καλός είσαι βρε Σταύρο μου. Τι θα έκανα χωρίς εσένα;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Δεν ξέρω τι θα έκανες, αλλά αυτό που πρέπει να κάνεις τώρα είναι να ξαπλώσεις και να ξεκουραστείς.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Τι, δε θα μείνεις να μου κάνεις παρέα;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Έχω λίγη δουλειά ακόμα, κοιμήσου εσύ και θα περάσω όταν τελειώσω, σύμφωνα;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Καλά. Θα σε περιμένω.

## ΣΚΗΝΗ 2

*(Μπαίνουν ο Παύλος και η Μαρίνα)*

ΠΑΥΛΟΣ: Όλα θα πάνε καλά αγάπη μου, δεν πρέπει να ανησυχείς καθόλου. Αύριο το χειρουργείο και μεθαύριο επιστρέφουμε σπίτι μας. Άλλωστε ο γιατρός σου μου το 'πε καθαρά: "Παύλο την επόμενη μέρα την παίρνεις και πάτε σπίτι".

ΜΑΡΙΝΑ: Εμένα πάλι στο ιατρείο του μου είχε μιλήσει για δυο-τρεις μέρες νοσηλεία.

ΠΑΥΛΟΣ: Δεν θα κατάλαβες καλά. Τρεις μέρες είναι πολλές για ένα τόσο μικρό χειρουργείο.

ΜΑΡΙΝΑ: Νομίζω το υποτιμάς. Αφαίρεση πέντε ινομυωμάτων από τη μήτρα, δύο εκ των οποίων είναι αρκετά μεγάλα, δεν το λες και μικρό.

ΠΑΥΛΟΣ: Τέλος πάντων. Τώρα που θα περάσει από δω θα τον ρωτήσεις και θα σου πει. Εγώ κατεβαίνω να πάω να πάρω έναν καφέ και επιστρέφω.

ΜΑΡΙΝΑ: Δεν έχεις δουλειά απόψε;

ΠΑΥΛΟΣ: Αν έχω λέει...

ΜΑΡΙΝΑ: Και γιατί δεν πας τότε στο γραφείο;

ΠΑΥΛΟΣ: Αγάπη μου τι λες; Και να σε αφήσω εδώ μόνη σου; Εδώ θα μείνω και σήμερα και αύριο.

ΜΑΡΙΝΑ: Σήμερα γιατί; Δεν υπάρχει λόγος. Πήγαινε να κάνεις τις δουλείες σου, να ξεκουραστείς σπίτι και έρχεσαι το πρωί φρέσκος γιατί δεν ξέρουμε πως θα πάει η αυριανή μέρα.

ΠΑΥΛΟΣ: Και δεν σε πειράζει που θα μείνεις εδώ μόνη σου;

ΜΑΡΙΝΑ: Δεν νομίζω πως απόψε έχω όρεξη για πολλές κουβέντες. Θέλω να μείνω λιγάκι μόνη, να ηρεμήσω και να κοιμηθώ.

ΠΑΥΛΟΣ: Όπως νομίζεις αγάπη μου. Αλλά θα κάτσω λίγη ώρα ακόμα να σου κάνω παρέα, αν δεν σε ενοχλώ φυσικά... Πάω να ρωτήσω την προϊσταμένη αν ξέρει αύριο τι ώρα θα σε πάρουν.

### ΣΚΗΝΗ 3α

*Ο Σταύρος μπαίνει όλο χαρά στο δωμάτιο της Σοφιάνας χωρίς την ιατρική του μπλούζα. Η Σοφιάνα κάθεται πάνω στο κρεβάτι της μουτρωμένη.*

ΣΤΑΥΡΟΣ: Δεν κοιμάσαι; Είδαν την αξονική σου και οι δυο επιμελητές, όλα μια χαρά, όπως στα 'λεγα.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Ωραία.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Μα τι μούτρα είναι αυτά; Τι έπαθες ξαφνικά, δεν χαίρεσαι;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Πως, χαίρομαι.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Το βλέπω. Έτοιμη να με σκοτώσεις είσαι.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Πάντως όχι εσένα.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Τότε ποιον;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Πριν από μισή ώρα με ενημέρωσαν πως το χειρουργείο μου αναβάλλεται.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ποιος το πε;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Πέρασε μια γιατρός, αναισθησιολόγος ήταν. Μου είπε πως αύριο έχουν μπει έκτακτα περιστατικά και μεθαύριο δεν θα γίνουν χειρουργεία, θα προγραμματιστώ από Δευτέρα...

ΣΤΑΥΡΟΣ: Και γι' αυτό θέλεις να σκοτώσεις την αναισθησιολόγο;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Ποιος σου είπε πως θέλω να σκοτώσω τη γυναίκα, τι μου έκανε;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Θα με τρελάνεις; Τώρα δεν είπες πως θέλεις να την σκοτώσεις;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Με διέκοψες και δεν πρόλαβα να τελειώσω αυτό που έλεγα.

ΣΤΑΥΡΟΣ: ΟΚ συνέχισε.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Αφού πέρασε η γιατρός και με ενημέρωσε, πήγα μέχρι το γραφείο των νοσηλευτριών να ρωτήσω εάν είναι απαραίτητο να μείνω εδώ όλες αυτές τις μέρες ή αν μπορώ να λείψω με άδεια εξόδου.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ωραία και λοιπόν;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Ξέρεις ποιον συνάντησα στο γραφείο;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Όπως γνωρίζεις δεν έχω μαντικές ιδιότητες.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Τον Παύλο.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ποιον Παύλο;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Ξέρεις πολλούς Παύλους ρε Σταύρο, γιατί εγώ έναν γνώρισα, ανάθεμα την ώρα.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Τον Παριανό;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Αυτό το καθίκι.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Είσαι σίγουρη, ήταν αυτός; Θέλω να πω έχουν περάσει αρκετά χρόνια, μήπως ήταν κάποιος που του έμοιαζε;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Οκτώ χρόνια δεν είναι πολλά Σταύρο. Και τη φωνή αυτού του γουρουνιού θα την αναγνώριζα ανάμεσα σε χιλιάδες.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Έχεις δίκιο... Εκείνος;... Σε είδε, μιλήσατε;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Δεν πρόλαβε. Ταράχτηκε μόλις με είδε. Κάτι πήγε να πει αλλά γύρισα γρήγορα την πλάτη μου και ήρθα εδώ.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Μάλιστα, κατάλαβα τώρα, ποιον θέλεις να σκοτώσεις.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Να τον γδάρω θέλω. Να τον κάψω ζωντανό.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Έλα ηρέμησε, μη φωνάζεις, σε νοσοκομείο είμαστε. Αναρωτιέμαι τι να γυρεύει εδώ ο Παριανός.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Ο δολοφόνος λένε επιστρέφει πάντα στον τόπο του εγκλήματος.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Λες να είναι άρρωστος;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Ποιος καλέ άρρωστος; Ο Παριανός; Κακό σκυλί λένε... Μια χαρά ήτανε, κουστουμαρισμένος και αρωματισμένος όπως πάντα.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Τότε μπορεί να ήρθε σαν επισκέπτης να δει κάποιον δικό του που νοσηλεύεται. Θα μπορούσα να μάθω αλλά δεν ξέρω αν το χρειαζόμαστε.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Τι εννοείς;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Να βρε Σοφιαννάκι, αυτά ανήκουν στο παρελθόν πια, περασμένα ξεχασμένα.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Τι είπες ρε Σταύρο; Άκουσες τι είπες; Ξεχασμένα; Πότε ξεχάστηκαν και από ποιον; Από εκείνον σίγουρα, όμως εγώ δεν έχω ξεχάσει τίποτα Σταύρο. Κάθε μέρα τη σκέφτομαι. Κάθε βράδυ έρχεται στον ύπνο μου και μιλάμε. Κάποιες νύχτες που επιστρέφω από τη δουλειά τις περασμένες ώρες, ακούω μαζί με τα βήματά μου στο δρόμο και τα δικά της και άλλες φορές πάλι νομίζω πως βλέπω τη σκιά της να χορεύεις τους τοίχους.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Με συγχωρείς. Ούτε κι εγώ την έχω ξεχάσει. Πως θα μπορούσα άλλωστε; Κάναμε τόσο καλή παρέα οι τέσσερις μας. Θυμάσαι;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Πες μου τώρα πως νοσταλγείς και την παρέα του Παύλου να σαλτάρω απ' το παράθυρο;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Δεν είπα κάτι τέτοιο. Και πάψε πια να με κοιτάς με αυτό το βλέμμα.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Τότε τι Σταυράκο μου;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Σε παρακαλώ ηρέμησε. Όσο και να θες να εξαφανίσεις τον Παύλο από τον κόσμο αυτό δεν σημαίνει πως μπορείς να αλλάξεις και κάποιες όμορφες στιγμές που ζήσαμε όλοι μαζί.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Σίγουρα δεν μπορώ να αλλάξω το παρελθόν, γιατί αν το μπορούσα...

ΣΤΑΥΡΟΣ: Κανείς δεν το μπορεί Σοφιάννα μου, κανείς. Αν όχι όλοι, πολλοί θα θέλαμε να μπορούσαμε να το κάνουμε, ποτέ κανείς δεν το κατάφερε.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Ακριβώς και για το λόγο αυτό οι επιλογές και οι πράξεις του παρελθόντος δεν ξεχνιούνται, ούτε διαγράφονται.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ξέρω πως νιώθεις. Κι εμένα μου λείπει.

### ΣΚΗΝΗ 3β

ΣΤΑΥΡΟΣ: Λοιπόν το κανόνισα, απόψε θα μείνεις μέσα για να κάνεις αύριο το πρωί κάποιες τελευταίες εξετάσεις και μετά παίρνεις διήμερη άδεια. Αύριο βράδυ θα σε βγάλω έξω για δείπνο.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Αύριο βράδυ δε πάω πουθενά, θα αράξω σπιτάκι μου χωμένη στον καναπέ μου και αν θες έλα για παρέα.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Αφού το ξέρεις ότι θα έρθω, απλά έλεγα μήπως βγαίναμε να σου φτιάξει λίγο η διάθεση.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Καλά είμαι.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Αμ δε το βλέπω...

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Σταυράκο μου φαίνεται πως ξεχνάς ότι με περιμένει ένα χειρουργείο μαστού και ίσως να μην είμαι και δεύτερη φορά τυχερή.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Τυχερή θα είσαι.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Πως το ξέρεις;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Το ξέρω. Είμαι σίγουρος πως θα είσαι.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Μα καλά, γιατρός είσαι εσύ ή χαρτορίχτρα;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ένας γιατρουδάκος είμαι που σε αγαπάει περισσότερο από οτιδήποτε άλλο στον κόσμο και που είναι το τυχερό σου αστέρι.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Είσαι, Σταυράκο μου, είσαι. Όχι απλώς το τυχερό μου αστέρι, αλλά και ο φύλακας άγγελός μου.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Έλα τώρα, υπερβάλλεις, άκου φύλακας άγγελος...

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Ξέρω πολύ καλά τι λέω, είσαι ο φύλακας άγγελός μου και χωρίς εσένα δεν ξέρω αν θα μπορούσα να την παλέψω.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Αν για εσένα είμαι ο φύλακας άγγελός σου, για εμένα είσαι η αδελφή ψυχή μου. Αν σε γνώριζα νωρίτερα, αν ήξερα πως υπάρχουν σε αυτόν

εδώ τον κόσμο, θα άφηνα το χωριό μου μια ώρα νωρίτερα για να 'ρθω να σε βρω. Αρκετά με ταλαιπώρησε ο κόσμος εκεί. Αρκετά πληγώθηκα.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Το ξέρω Σταύρο μου, το ξέρω.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Δεν άντεχα άλλο να τους ακούω να λένε για εμένα λόγια που με ταπείνωναν και έκαναν τους δικούς μου να ντρέπονται. Είπα θα βάλω τα δυνατά μου να κατέβω στην Αθήνα και να σπουδάσω. Και τα κατάφερα και ήρθα. Στην αρχή, ολομόναχος στη μεγαλούπολη αυτή, ήμουν τόσο μπερδεμένος. Δεν ήξερα πώς ήθελα να ζήσω τη ζωή μου, μα όταν σε γνώρισα και γίναμε φίλοι, με βοήθησες να είμαι ο εαυτός μου, να νιώθω και να ζω ελεύθερος, χωρίς ντροπές, χωρίς ενοχές. Θέλω να είσαι πάντα μέσα στη ζωή μου, δεν θέλω να ανησυχώ για εσένα, ούτε να φοβάμαι μη σε χάσω.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Πάρε. *(Του δίνει χαρτομάντηλο)*

ΣΤΑΥΡΟΣ: *(Φυσάει τη μύτη του).*

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Πείνασα.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Δεν σου έφεραν να φας;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Ναι μια αηδία, ούτε που το άγγιξα.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Και τώρα δηλαδή τι θα ήθελες να φας;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Αναρωτιέμαι αν πειράζει τις αυριανές εξετάσεις να φάω... λίγο μπέργκερ;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Μπεργκεράκι λιγουρευτήκαμε;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Λιγάκι...

ΣΤΑΥΡΟΣ: Πετάγομαι με τη μηχανή να σου φέρω.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Αλήθεια το λες. Θα πας να μου φέρεις;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Δεν μπορώ να αντισταθώ σε ένα ζουμερό μπέργκερ.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Και δεν πειράζει; Για τις αυριανές εξετάσεις λέω.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Σσσς, δεν θα το πούμε.

#### ΣΚΗΝΗ 4

ΠΑΥΛΟΣ: Σοφιάννα;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Ναι;

ΠΑΥΛΟΣ: Μπορώ;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Φύγε αμέσως.

ΠΑΥΛΟΣ: Τι κάνεις; Πως είσαι;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Εάν δεν φύγεις αμέσως θα μπήξω τις φωνές.

ΠΑΥΛΟΣ: Σε παρακαλώ ηρέμησε, θα ήθελα να σου μιλήσω.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Φύγε είπα.

ΠΑΥΛΟΣ: Εντάξει Σοφιάννα, όπως νομίζεις.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Και που 'σαι; Το καλό που σου θέλω τ' όνομά μου να μη το ξαναπιάσεις στο στόμα σου και το βρωμίσεις, σύμφωνα.

ΠΑΥΛΟΣ: Καλά-καλά, όπως θες.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Και αν ποτέ συναντηθούμε τυχαία ας κάνουμε πως δεν συναντηθήκαμε. ΟΚ;

ΠΑΥΛΟΣ: Ναι ναι, καταλαβαίνω.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Μια στιγμή, περίμενε. Δεν νομίζω πως άνθρωποι σαν εσένα είναι σε θέση να καταλάβουν.

ΠΑΥΛΟΣ: Νιώθω πως δεν είναι η κατάλληλη ώρα για να μιλήσουμε.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Όχι, ρε αλήτη, δεν είναι. Ποτέ πια δεν θα είναι. Εγώ κι εσύ τι έχουμε να πούμε;

ΠΑΥΛΟΣ: Νομίζω πως έχουμε, αλλά σίγουρα όχι έτσι, όχι με νεύρα και όχι εδώ, έτσι όρθιοι στη μέση του διαδρόμου σαν σκυλιά έτοιμα να τσακωθούν.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Μήπως θα ήθελες και να βγούμε κανένα ραντεβουδάκι, ρε Παριανέ;

ΠΑΥΛΟΣ: Μου κρατάς κακία, ε;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Δεν σου κρατάω τίποτα, ρε! Δεν θέλω να έχω συναισθήματα για εσένα, ούτε καλά ούτε κακά. Θέλω να μην υπάρχουν, να εξαφανιστείς από τον κόσμο αυτόν, αυτό θέλω.

ΠΑΥΛΟΣ: Κάποτε σίγουρα θα γίνει κι αυτό. Όμως νομίζω πως είναι κάπως νωρίς, έτσι δεν είναι; Αλλά βέβαια, τότε δεν μπορείς να ξέρεις.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Αυτό είναι αλήθεια. Μπορεί κάποια να σε φάει έτσι ξαφνικά πριν το πάρεις χαμπάρι.

ΠΑΥΛΟΣ: Γιατί βρίσκεσαι ξανά εδώ;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Για τον ίδιο λόγο που ήμουν εδώ και πριν οκτώ χρόνια.

ΠΑΥΛΟΣ: Στήθος ε;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Ναι αλλά δεν θα ανοίξουμε κουβέντα τώρα, έλα δίνε του.

ΠΑΥΛΟΣ: Εύχομαι να πάνε όλα και πάλι καλά.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Αν ήξερες πόσο θα ήθελα να εξαφανιστείς εδώ και τώρα!

ΠΑΥΛΟΣ: Μα τόσο πολύ με μισείς; Τι σου έκανα;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Έχεις μεγάλο θράσος τελικά και ρωτάς τι έκανες... Τι έκανες, ρε! Δεν ξέρεις τι έκανες;

ΠΑΥΛΟΣ: Όχι δεν ξέρω.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Ε τότε, τράβα να βρεις τη Μυρτώ και να ρωτήσεις εκείνη να σου πει τι έκανες. Εκείνη θα σ' τα πει καλύτερα. Άει χάσου τώρα γουρούνι.

ΠΑΥΛΟΣ: Θα περάσει;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Τι είπες;

ΠΑΥΛΟΣ: Λέω αν θα περάσει να σε δει;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Σε ενδιαφέρει;

ΠΑΥΛΟΣ: Είναι ακόμα θυμωμένη μαζί μου;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Και από τότε εσύ νοιάζεσαι για τη Μυρτώ;

ΠΑΥΛΟΣ: Σοφιάννα αν είναι ακόμα το ίδιο θυμωμένη όπως είσαι κι εσύ, καλύτερα να φροντίσουμε να αποφύγουμε μια συνάντηση. Θέλω να πω η γυναίκα μου νοσηλεύεται στο διπλανό δωμάτιο...

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Παντρεύτηκες ρε Παριανέ; *(Ξεσπάει σε γέλια)*

ΠΑΥΛΟΣ: Πού είναι το αστείο;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Βρε την κακομοίρα, θα καλοπεράσει κι αυτή.

ΠΑΥΛΟΣ: Σοφιάννα, σε παρακαλώ.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Και γιατί είστε εδώ, έχει καρκίνο;

ΠΑΥΛΟΣ: Όχι, όχι, ευτυχώς όχι. Πρόκειται να κάνει μια επέμβαση γυναικολογικής φύσεως. Ο γιατρός είπε πως δεν είναι κάτι σοβαρό.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Ξέρεις κάτι, ρε Παύλο, τελικά νομίζω ότι ποτέ μου δεν σε συμπάθησα. Από την πρώτη στιγμή που σε γνώρισα, θεωρούσα πως ήσουν πολύ λίγος για τη Μυρτώ. Φυσικά, δεν της το είχα πει τότε, γιατί βλέπεις σε αγαπούσε και σε έβρισκε σπουδαίο. Ευχόμουν μέσα μου να είχα κάνει εγώ λάθος. Δυστυχώς, όμως, αποδείχτηκε πως λάθος έκανε εκείνη και όχι εγώ. Τώρα όμως που σε έχω μπροστά μου, θα σ' το πω κατάμουτρα. Είσαι ένα θρασύδειλο, τιποτένιο, θλιβερό ανθρωπάκι, Παύλε Παριανέ. Αυτό και μόνο είσαι και δεν θέλω παρτίδες μαζί σου.

ΠΑΥΛΟΣ: Μια στιγμή.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Τι άλλο θες ρε Παριανέ, γαμώτο μου; Άντε χάσου από μπροστά μου! Φύγε, εξαφανίσου!

ΠΑΥΛΟΣ: Καλά φεύγω. Η Μυρτώ πώς είναι; Είναι καλά;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Καλά είναι η Μυρτώ, Παύλο, πολύ καλά είναι. Άντε πήγαινε τώρα.

## ΣΚΗΝΗ 5

ΣΤΑΥΡΟΣ: Μπορείς να μου πεις που ήσουν; Μια ώρα σε περιμένω. Κρυσάνα τα μπέργκερ.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Άστο εκεί, θα το φάω μετά.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Με δουλεύεις; Πριν λίγο σου έτρεχαν τα σάλια για ένα μπέργκερ.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Μου πέρασε η όρεξη.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ρε Σοφιάννα γυμνάσια μου κάνεις; Τι έγινε πάλι; Που ήσουν;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Είχα κατέβει στο παρεκκλήσι.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Τι να κάνεις;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Τι να κάνω; Τι κάνει στα παρεκκλήσια ο κόσμος;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ο κόσμος ανάβει ένα κερί και προσεύχεται, εσύ όμως όχι, τι συμβαίνει;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Τι θες να σου πω; Απλά πήγα.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Καλά έκανες... Αλλά πέρυσι την Μεγάλη Εβδομάδα που σε παρακαλούσα να πάμε να ανάψουμε ένα κερί με κορόιδευες.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Ξέρεις ποια είναι η σχέση μου με την εκκλησία.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Αμ δεν το ξέρω... Και όχι μονάχα με την εκκλησία, αλλά και με την μεταφυσική, την αστρολογία, τα ζώδια, τη γιόγκα και με όλα όσα θεωρείς ότι προσβάλλουν την νοημοσύνη σου.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Γιατί άδικο έχω;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Σοφιαννάκι τι τρέχει; Δε με γελάς εμένα, σε αναστάτωσε η συνάντηση με τον Παριανό;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Η συνάντηση όχι.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Τότε τι;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Λίγο μετά που έφυγες πέρασε από 'δω.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Να κάνει τι;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Ήθελε λέει να μιλήσουμε.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Και λοιπόν;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Έ τι και λοιπόν;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Τι έγινε, τι είπατε; Λέγε... άντε με το τσιγκέλι θα σ' τα βγάζω;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Άσε με μωρέ Σταύρο, τι να πούμε με τον μαλάκα. Τον έδιωξα. Δεν είπαμε τίποτα.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Καλά του έκανες. Μπράβο!

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Παντρεύτηκε.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Που το έμαθες;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Εκείνος μου το είπε.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Α μπα;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Ναι και η γυναίκα του νοσηλεύεται στον ίδιο όροφο. Και είχε το θράσος το καθίκι να με ρωτήσει τι κάνει η Μυρτώ και αν είναι θυμωμένη μαζί του και αν θα περάσει να με δει και να φροντίσουμε είτε να αποφύγουμε μια τυχαία συνάντηση με τη γυναίκα του...

ΣΤΑΥΡΟΣ: Τίποτα δεν είπατε!

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Κατάλαβες το καθίκι... Αν έχεις τον Θεό σου.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Εγώ πάντως τον έχω, δεν ξέρω εσύ τι κάνεις;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Ήθελα να ήξερα που βρίσκεις την όρεξη για αστεία μετά από όσα σου λέω.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Και τι θες δηλαδή να κάνω, να χαλιέμαι για τον Παριανό; Αυτή η ιστορία έχει τελειώσει εδώ και χρόνια. Έλα κάτσε τώρα να φάμε.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Είσαι γουρούνι κι εσύ! Μπορείς και τρως;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Τι έπαθες τώρα ρε Σοφιάννα; Δεν θα τρώμε τώρα επειδή παντρεύτηκε ο Παύλος;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Θα φάμε και με όρεξη αλλά πρώτα πρέπει να κάνω ένα τηλέφωνο.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Που;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Θα πρέπει να συναντήσει αυτή που φοβάται. Έχει αφήσει ανοιχτούς λογαριασμούς μαζί της.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Σοφιαννάκι σύνελθε. Έχει γυαλίσει το μάτι σου. Με κάνεις και ανησυχώ. Παράτα τον Παύλο. Μην ανακατεύεσαι στη ζωή του.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Μα αγαπημένε μου δεν πρόκειται να ανακατεύω εγώ. Άλλωστε εγώ τι δουλειά έχω;

ΠΑΥΛΟΣ: Τότε ποιος;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Εκείνη.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Τι... τι είναι αυτά που λες, Σοφιάννα; Ακούς τι λες;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Ακούω και ξέρω πολύ καλά τι λέω. Αυτή που φοβάται να συναντήσει, αυτή λοιπόν θα έρθει και θα τον βρει.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Μα τι λες, πώς θα έρθει;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Αυτό άσ' το πάνω μου. Δεν έχεις παρά να κάνεις λίγη υπομονή και θα το δεις.

## **ΣΚΗΝΗ 6α**

ΜΑΡΙΝΑ: Αν ψάχνετε τον Παύλο δεν είναι εδώ, έχει φύγει.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Με συγχωρείτε... δεν...

ΜΑΡΙΝΑ: Ελάτε περάστε μέσα. Είστε φίλη του Παύλου έτσι δεν είναι;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Φίλη;

ΜΑΡΙΝΑ: Σας είδα πριν από μακριά που μιλούσατε στο διάδρομο, ομολογώ κάπως έντονα.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Ναι, ναι πριν είχαμε μία κουβέντα.

ΜΑΡΙΝΑ: Μου φάνηκε στην αρχή σαν να τσακώνεστε.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Ναι...όχι ακριβώς...ξέρετε εμείς...

ΜΑΡΙΝΑ: Ξέρω, μου μίλησε για εσάς.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Σας μίλησε;

ΜΑΡΙΝΑ: Τον ρώτησα και μου είπε για σας τους δύο.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Α σας είπε...Ωραία. Και τι ακριβώς σας είπε;

ΜΑΡΙΝΑ: Πως είχατε αρκετά χρόνια να βρεθείτε και του κάνατε παράπονα που χάθηκε κάπως απότομα.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Ναι... ε ναι... βέβαια και του έκανα, εδώ που τα λέμε δεν χάνονται έτσι οι φίλοι.

ΜΑΡΙΝΑ: Θα χαρήκατε πολύ που ειπωθήκατε ξανά;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Πέταξα από τη χαρά μου, τι λέτε.

ΜΑΡΙΝΑ: Πάντως φταίω κι εγώ λίγο.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Εσείς... γιατί;

ΜΑΡΙΝΑ: Που σας τον πήρα από την παρέα. Αλλά καλύτερα ας μιλάμε στον ενικό, σε αυτόν εδώ τον χώρο, βοηθάει καλύτερα να ερχόμαστε πιο κοντά. Είμαι η Μαρίνα, η γυναίκα του Παύλου.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Σοφιάννα.

ΜΑΡΙΝΑ: Μα έλα, πάρε μία καρέκλα και κάτσε να τα πούμε λιγάκι, μη στέκεσαι όρθια.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Ε... Όχι δεν πειράζει. Απλά ήθελα τον Παύλο, δηλαδή να του έλεγα...

ΜΑΡΙΝΑ: Ο Παύλος έφυγε, δεν θα γυρίσει απόψε.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Έφυγε; Και σε άφησε εδώ μόνη;

ΜΑΡΙΝΑ: Εγώ του είπα να πάει σπίτι. Δεν υπήρχε λόγος να ταλαιπωρείται εδώ.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Να ταλαιπωρείται;

ΜΑΡΙΝΑ: Τον ξέρω, δεν μπορεί τα νοσοκομεία, αρρωσταίνει. Πόσο μάλλον ένα νοσοκομείο σαν αυτό.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Δεν καταλαβαίνω, τι το ιδιαίτερο έχει αυτό το νοσοκομείο;

ΜΑΡΙΝΑ: Είναι αντικαρκινικό!

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Σωστά! Το είχα ξεχάσει... Όμως εσύ δεν έχεις καρκίνο;

ΜΑΡΙΝΑ: Όχι όχι, είμαι εδώ για να αφαιρέσω κάποια ινομυώματα από τη μήτρα μου. Αυτά φταίνε που δεν πιάνω παιδί. Εσύ; Για ποιο λόγο βρίσκεσαι εδώ;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Μαστός... Για δεύτερη φορά, στο ίδιο πάλι νοσοκομείο. Ήταν πριν από οχτώ χρόνια. Τότε τη γλίτωσα. Δεν ήταν καρκίνος. Τώρα πιάνω πάλι κάτι στο ίδιο στήθος.

ΜΑΡΙΝΑ: Και πάλι τυχερή θα είσαι.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Τυχερή ε; Κοίτα να δεις που το ακούω απόψε για δεύτερη φορά. Το ίδιο μου είπε και ο κολλητός μου.

ΜΑΡΙΝΑ: Να σκέφτεσαι θετικά.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Ξέρεις, σιχαίνομαι όλα αυτά τα... περί τύχης, θετικής σκέψης και όλες τις ανόητες συμβουλές ανούσιας αισιοδοξίας. Και ποτέ μου δεν πίστεψα πως είμαι τυχερή. Οχτώ χρονών κοριτσάκι έχασα τη μάνα μου από καρκίνο, λίγο αργότερα την αγαπημένη μου θεία που ήταν σαν δεύτερη μάνα μου. Γι' αυτό και δεν πιστεύω σε τίποτα πια. Όσο για την προσωπική μου ζωή... άστα, εκεί κι αν στραβώνουν πάντα όλα. Δεν λέω... Δεν είμαι και το ευκολότερο πλάσμα στον κόσμο. Τέλος πάντων. Θα δείξει τι είναι αυτό που κουβαλάω στο στήθος μου σε μερικές μέρες.

ΜΑΡΙΝΑ: Όλα θα πάνε καλά και πάλι θα δεις.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Μακάρι. Ωστε άφησες τον Παύλο να φύγει και να σε αφήσει μόνη σου απόψε;

ΜΑΡΙΝΑ: Αύριο πάντως που θα κάνω την επέμβαση θα έρθει.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Πάλι καλά.

ΜΑΡΙΝΑ: Άντρες τώρα... Δεν είναι και τόσο δυνατοί όσο νομίζουμε ότι είναι.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Θα 'πρεπε όμως, δεν νομίζεις.

ΜΑΡΙΝΑ: Ναι... ίσως. Εμείς όμως είμαστε διαφορετικές από εκείνους, αντέχουμε, γεννάμε παιδιά. Δυστυχώς όχι όλες.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Θέλεις πολύ ένα παιδί;

ΜΑΡΙΝΑ: Ναι.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Και ο Παύλος το ίδιο;

ΜΑΡΙΝΑ: Έτσι νομίζω. Δεν μιλάει και πολύ. Τον ξέρεις τώρα τον Παύλο.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Η αλήθεια είναι πως ναι, τον ξέρω.

ΜΑΡΙΝΑ: Δεν μου είπες όμως από που;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Δεν σου είπε ο ίδιος;

ΜΑΡΙΝΑ: Τον ρώτησα μα... δεν πρόλαβε. Έφυγε βιαστικός. Είναι κουρασμένος και άκεφος τον τελευταίο καιρό, τον βλέπω εγώ... δεν έχει όρεξη για κουβέντες κι εγώ δεν θέλω να τον ρωτάω και πολλά. Ίσως είναι και το πρόβλημα υγείας μου που τον έχει αναστατώσει. Για πες μου τώρα από που γνωρίζεστε;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Φίλοι από παλιά. Κάναμε κάποτε πολλή παρέα, είχαμε και κάποιους... ας πούμε κοινούς γνωστούς. Μα δεν σου έχει πει ποτέ τίποτα;

ΜΑΡΙΝΑ: Στον Παύλο δεν αρέσει να μιλάει για το παρελθόν του. Πολλές φορές έτσι καθώς τον κοιτάω να κάθεται στον καναπέ μόνος και μελαγχολικός αναρωτιέμαι αν νοσταλγεί κάτι από το παρελθόν ή αν κάνει όνειρα για το μέλλον.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Ο γνωστός μυστηριώδης Παύλος.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Σοφιάννα; Καλά άκουσα τη φωνή σου. Τι κάνεις εδώ;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Α! Έλα Σταύρο πέρα. Να σας συστήσω, η Μαρίνα, γυναίκα του Παύλου και ο Σταύρος, είναι γιατρός εδώ στο νοσοκομείο.

ΜΑΡΙΝΑ: Είναι ο γιατρός που θα σε χειρουργήσει;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Όχι ο Σταύρος είναι ο καλύτερός μου φίλος.

ΜΑΡΙΝΑ: Συγγνώμη, νόμιζα..

ΣΤΑΥΡΟΣ: Είμαι ακτινολόγος, κάνω ειδικότητα εδώ.

ΜΑΡΙΝΑ: Είστε κι εσείς φίλος του Παύλου;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Όπως σου είπα κάναμε κάποτε παρέα.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Εε ναι κάποτε... Που είναι τώρα ο Παύλος;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Έφυγε. Θα τον δούμε αύριο. Ας σε αφήσουμε όμως τώρα να ξεκουραστείς. Αύριο έχεις χειρουργείο. Πάμε Σταύρο. Εύχομαι να πάνε όλα τέλεια.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Γειά σας και περαστικά.

ΜΑΡΙΝΑ: Σας ευχαριστώ.

## **ΣΚΗΝΗ 6β**

ΣΤΑΥΡΟΣ: Σου έχει στρίψει τελείως; Τι γύρευες στο δωμάτιό της;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Τυχαία συνάντηση.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Κι άλλη τυχαία συνάντηση; Μου φαίνεται δεν θα σε ξαναφήσω μόνη σου ή θα σε κλειδώσω στο δωμάτιο.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Δεν ξέρει τίποτα για μας. Σιγά μην ήξερε. Ο άλλος την έφερε εδώ για να κάνει μια γυναικολογική επέμβαση για να πιάσει λέει παιδί.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Και αυτό είναι κακό;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Κακό είναι που συναντηθήκαμε. Και μάλιστα στον ίδιο χώρο που γνωριστήκαμε. Θυμάσαι; Ή μήπως το έχεις ξεχάσει; Μήπως κι εσύ έχεις ξεχάσει το παρελθόν και συλλογιέσαι μονάχα το μέλλον σου.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Είσαι ακόμα πολύ θυμωμένη και δεν ξέρεις τι λες. Δεν έχω ξεχάσει τίποτα. Όλα τα θυμάμαι. Και τη μέρα που γνωρίσαμε στο νοσοκομείο αυτό πριν από οχτώ χρόνια την Μυρτούλα και τον Παριανό και μετά την παρέα που κάναμε και τα γέλια και τα παιχνίδια και τις ταινίες που βλέπαμε μαζί και τις εκδρομές και εκείνο το αξέχαστο καλοκαίρι στην Πάρο, όλα! Όμως όλα τα ωραία κάποτε τελειώνουν. Εσύ μου το έμαθες αυτό. Έτσι δεν είναι; Και κοιτάμε μπροστά και προχωράμε χωρίς να σημαίνει ότι ξεχνάμε το παρελθόν μας.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Προχωράμε μπροστά... χωρίς την Μυρτώ όμως.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Την έχουμε μαζί μας όμως. Είναι πάντα εδώ, μέσα μας. Έλα χαμογέλασέ μου.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Δε βαριέσαι βρε Σταυράκο μου, γελάσω δε γελάσω αυτό το κάθαρμα πρέπει να πάρει το μάθημά του.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ούτε εκείνη αν ήταν τώρα εδώ δεν θα ζήταγε ποτέ κάτι τέτοιο. Ξεχνάς πόσο τον αγαπούσε; Ήταν ο Θεός της. Τον λάτρευε. Μην σκέφτεσαι λοιπόν να κάνεις κάτι που ούτε η ίδια η Μυρτώ δεν θα το επιθυμούσε.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Στο ξανάπα, εγώ δεν πρόκειται να κάνω τίποτα. Η ίδια η Μυρτώ θα έρθει και θα κάνει εκείνη όπως νομίζει. Θέλω μονάχα να δω τα μούτρα του όταν μάθει πως επέστρεψε και τον ψάχνει.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ειλικρινά δεν καταλαβαίνω τι εννοείς, όμως πιστεύεις ότι με αυτόν τον τρόπο θα του δώσεις κάποιο μάθημα; Θα πάρεις ικανοποίηση από τι;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Μη κάνεις ότι δεν καταλαβαίνεις. Εγώ φυσικά και όχι, καμιά ικανοποίηση δεν μπορώ πια να πάρω. Όμως δίνω ευκαιρία στη Μυρτώ να του πει όλα εκείνα που δεν πρόλαβε να του πει. Και είμαι σίγουρη Σταύρο μου πως κι εκείνη θα ήθελε να του μιλήσει.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Μα πώς, ρε Σοφιάννα; Με τρομάζεις. Αφού η Μυρτώ...

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Σσςς, μην λες τίποτα. Η Μυρτούλα μου αύριο κιόλας θα έρθει στο νοσοκομείο, θα περάσει να με δει. Άλλωστε είμαι η καλύτερή της φίλη. *(Αρχίζει να κλαίει)*

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ηρέμησε, σε παρακαλώ, δεν μπορώ να σε βλέπω έτσι.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Είμαι η καλύτερή της φίλη, ρε γαμώτο... Είμαι η φίλη της και πρόκειται να χειρουργηθώ, θα μου αφαιρέσουν έναν όγκο απ' το βυζί – ή και ολόκληρο το βυζί. Ρε Σταύρο γίνεται να μην έρθει να με δει; Πες μου γίνεται;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Όχι, μωρό μου, δεν γίνεται, δεν γίνεται, Σοφιαννάκι μου.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Είμαι η φίλη της Σταύρο, είμαι η καλύτερή της φίλη.

## ΣΚΗΝΗ 7

*Τα φώτα χαμηλώνουν και ακούγεται ξανά μουσική. Η μπαλαρίνα μπαίνει χορεύοντας στο δωμάτιο της Μαρίνας που κοιμάται. Κάθεται στο διπλανό κρεβάτι και την κοιτάει. Η Μαρίνα την βλέπει και τρομάζει.*

ΜΑΡΙΝΑ: Ποια είσαι εσύ;

ΜΥΡΤΩ: Γειά σου Μαρίνα.

ΜΑΡΙΝΑ: Ποια είσαι;

ΜΥΡΤΩ: Δεν με θυμάσαι;

ΜΑΡΙΝΑ: Όχι δεν σε ξέρω

ΜΥΡΤΩ: Κι όμως θα 'πρεπε. Είχαμε γνωριστεί κάποτε στο σπίτι σου. Έψαχνα τον Παύλο.

ΜΑΡΙΝΑ: Τον Παύλο;

ΜΥΡΤΩ: Ναι. Με λένε Μυρτώ.

ΜΑΡΙΝΑ: Ναι, τώρα σε θυμάμαι. Ήσουν τότε αρκετά διαφορετική. Και τι γυρεύεις τώρα εδώ;

ΜΥΡΤΩ: Σου είχα δώσει τότε ένα μενταγιόν, θυμάσαι;

ΜΑΡΙΝΑ: Μενταγιόν;

ΜΥΡΤΩ: Ναι ένα παλιό οβάλ μενταγιόν.

ΜΑΡΙΝΑ: Και λοιπόν;

ΜΥΡΤΩ: Ήθελα να ξέρω εάν τού το επέστρεψες;

## ΣΚΗΝΗ 8

ΠΑΥΛΟΣ: Σοφιάννα καλημέρα... Ενοχλώ;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Άντε πάλι. Τι θες;

ΠΑΥΛΟΣ: Μπορώ να περάσω για λίγο; Δεν θα κάτσω πολύ. Πρέπει να κατέβω στα χειρουργεία. Μόλις πήραν την γυναίκα μου.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Πέρανα.

ΠΑΥΛΟΣ: Ήρθα να σε ευχαριστήσω.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Για ποιο πράγμα;

ΠΑΥΛΟΣ: Μου είπε η Μαρίνα πως με έψαχνες και γνωριστήκατε και μιλήσατε.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Έτυχε.

ΠΑΥΛΟΣ: Σ' ευχαριστώ που δεν είπες κάτι που δεν έπρεπε. Μου μίλησε η Μαρίνα με τα καλύτερα λόγια για τη γνωριμία σας.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Απλώς κουβέντιασα λίγο με μια γυναίκα που θα κάνει ένα χειρουργείο. Αυτό είναι όλο. Τώρα όμως νιώθω πολύ κουρασμένη, θέλεις κάτι άλλο;

ΠΑΥΛΟΣ: Αλήθεια τι με ήθελες;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Εγώ τίποτα, τι να σε θέλω; Έτυχε να συναντήσω τη γυναίκα σου. Μας είδε που μιλούσαμε. Βέβαια δε σου κρύβω πως είχα και την περιέργεια να τη δω. Μπορείς όμως τώρα να πηγαίνεις.

ΠΑΥΛΟΣ: Πριν φύγω θα ήθελα να σε ρωτήσω και κάτι ακόμα... αυτό που σε ρώτησα και χθες, δηλαδή.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Ποιο απ' όλα;

ΠΑΥΛΟΣ: Αν πρόκειται να σε επισκεφτεί η Μυρτώ;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Γιατί επιμένεις να μάθεις, ρε Παύλο; Τι σε κόφτει εσένα αν έρθει ή όχι;

ΠΑΥΛΟΣ: Πώς είναι; Είναι καλά;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Καλά είναι, κύριε Παύλο μας, πολύ καλά.

ΠΑΥΛΟΣ: Ωραία. Χαίρομαι που το ακούω.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Άντε τώρα, αφού το έμαθες κι αυτό, δίνε του να ξεκουραστώ λίγο. Με έχεις κουράσει.

ΠΑΥΛΟΣ: Εγώ... γιατί;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Εσύ, οι γιατροί, το νοσοκομείο, τα δωμάτια, οι επισκέψεις....

Πάντα τα νοσοκομεία κούραζαν τη ζωή μου.

ΠΑΥΛΟΣ: Δεν μου απάντησες όμως.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Τι δεν σου απάντησα πάλι;

ΠΑΥΛΟΣ: Αν θα περάσει να σε δει.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Γιατί ρωτάς, ρε Παύλο; Θέλεις να την βρεις και να της μιλήσεις;

ΠΑΥΛΟΣ: Θα έρθει από δω, πες μου;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Δεν ξέρω, αλλά και να έρθει, θα φροντίσω να μη συναντηθείτε.  
Αυτό δεν θες;

ΠΑΥΛΟΣ: Αυτό που θέλω είναι η συνάντησή μας να μην της κάνει κακό.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Αχ μωρέ, τι γλυκός! Ρε, δεν τ' αφήνεις αυτά τα σάπια; Εκείνη σκέφτεσαι ή εσένα; Μήπως φοβάσαι μην τα μάθει η γυναίκα σου και γίνεται μπίλιες; Αλήθεια, τι γνωρίζει για το παρελθόν σου;

ΠΑΥΛΟΣ: Απολύτως τίποτα.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Μάλιστα. Τίποτα! Όπως πάντα, ο γνωστός μυστηριώδης Παύλος που κανείς δεν γνωρίζει για τη ζωή του τίποτα. Όπως δεν ξέραμε ούτε εμείς, ούτε η Μυρτώ, και τώρα ούτε και η γυναίκα σου. Ήθελα να 'ξερα τι στον διάολο άλλο μπορεί να κρύβεις και φοβάσαι μην τυχόν το μάθουμε.

ΠΑΥΛΟΣ: Έχει φτιάξει τη ζωή της;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Ρε τι τραβάω, η γυναίκα. Όχι, Παύλο μου γλυκέ, εσένα περιμένει, να τη φτιάξετε μαζί.

ΠΑΥΛΟΣ: Μη με κοροϊδεύεις. Απάντησέ μου, σε παρακαλώ, θα μου κάνει καλό να ξέρω πως προχώρησε τη ζωή της.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Τώρα κανονικά θα έπρεπε να θυμώσω πάλι και να αρχίσω να σε μπινελικώνω, αλλά δεν θα σου κάνω για σήμερα αυτή τη χάρη. Ήδη

αισθάνομαι πολύ κουρασμένη. Μέχρι που σκέφτομαι να τα μαζέψω και να πάω σπιτάκι μου.

ΠΑΥΛΟΣ: Λοιπόν πες μου, προχώρησε τη ζωή της;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Ναι, ρε Παύλο. Την προχώρησε. ΤΗΝ ΠΡΟΧΩΡΗΣΕ! Κι εκεί που είναι, είναι καλά. Και ξέρεις γιατί; Γιατί δεν έχει πια κάποιον σαν εσένα να την βασανίζει και να την στεναχωρεί, κατάλαβες;

ΠΑΥΛΟΣ: Ωραία. Πρέπει να κατέβω στα χειρουργεία τώρα, σε αφήνω να ξεκουραστείς. Σ' ευχαριστώ και πάλι.

### **ΣΚΗΝΗ 9α**

ΠΑΥΛΟΣ: Μαρίνα... Μαρίνα... Αγάπη μου πως είσαι;

ΜΑΡΙΝΑ: Καλύτερα.

ΠΑΥΛΟΣ: Πέρασε πριν από λίγο ενώ κοιμόσουν και ο γιατρός σου, είπε πως το χειρουργείο πήγε περίφημα. Όλα θα πάνε μια χαρά θα δεις.

ΜΑΡΙΝΑ: Μακάρι. Λίγο νερό.

ΠΑΥΛΟΣ: Έλα, έλα να σε κρατήσω λίγο, να πιείς μονάχα δυο γουλιές με το καλαμάκι. Έτσι μπράβο...ωραία... θα μείνεις ακόμα δυο βράδια μέσα να βεβαιωθούμε πως όλα είναι τέλεια και πάμε σπιτάκι μας.

ΜΑΡΙΝΑ: Δυο βράδια; Ακόμα.

ΠΑΥΛΟΣ: Τι είναι δύο βράδια, εδώ μαζί θα τα περάσουμε. Θα σου κάνω παρέα όλη μέρα και το βράδυ θα βάλω μια αποκλειστική.

ΜΑΡΙΝΑ: Δεν υπάρχει λόγος, καλά είμαι, αν χρειαστώ κάτι θα ειδοποιήσω να με βοηθήσει κάποια νοσοκόμα.

ΠΑΥΛΟΣ: Τρελάθηκες, δεν το βρίσκω σωστό, πρώτη μέρα χειρουργημένη, να μείνεις ολομόναχη.

ΜΑΡΙΝΑ: Παύλο ξέρεις εάν κατά τη διάρκεια της αναισθησίας βλέπουμε όνειρα;

ΠΑΥΛΟΣ: Δεν γνωρίζω. Γιατί ρωτάς;

ΜΑΡΙΝΑ: Είδα ένα πολύ παράξενο όνειρο. Τόσο ζωντανό σαν να μην ήταν όνειρο.

ΠΑΥΛΟΣ: Θα ήθελες να μου το πεις.

ΜΑΡΙΝΑ: Σήκωσέ μου όμως πρώτα λίγο την πλάτη.

ΠΑΥΛΟΣ: Είσαι καλά τώρα;

ΜΑΡΙΝΑ: Ήμουν στη μέση μιας μεγάλης παγωμένης λίμνης, που την οριοθετούσε τριγύρω ένα πυκνό δάσος καλυμμένο με χιόνι. Ένα απόκοσμο, λευκό σεληνιακό τοπίο απλωνόταν ολόγυρά μου και στη μέση ολομόναχη εγώ. Χρώματα δεν υπήρχαν, ούτε ήχοι. Κυριαρχούσε απόλυτη σιωπή. Δεν άκουγα και δεν αισθανόμουν τίποτα. Ούτε αέρας υπήρχε ούτε έκανε κρύο. Σαν να ήμουν η μόνη ζωντανή στη μέση μιας άψυχης φωτογραφίας. Προσπάθησα να φωνάξω, να ζητήσω βοήθεια, όμως μάταια, από το στόμα μου δεν έβγαине φωνή. Μακριά, στο βάθος του ορίζοντα, διέκρινα αρχικά κάποιες φιγούρες, που μόλις αχνοφαίνονταν και έμοιαζαν να έρχονται προς το μέρος μου. Όπου κι αν γυρνούσα και κοίταζα, τις έβλεπα παντού. Στην αρχή, νόμιζα πως ήταν άνθρωποι που έρχονταν να με βοηθήσουν. Έκανα μια προσπάθεια να σηκωθώ από το κρεβάτι, μάταια όμως· ήμουν ολόγυμνη και δεμένη με δερμάτινους ιμάντες χειροπόδαρα, μόνο το κεφάλι μου μπορούσα να κουνήσω. Οι φιγούρες πλησίαζαν αργά, με έναν βηματισμό παράξενο, που δεν έμοιαζε ανθρώπινος. Ήχοι αλλόκοτοι άρχισαν να φτάνουν στα αυτιά μου, που όσο πλησίαζαν έμοιαζαν με κραυγές. Δεν άργησα να διαπιστώσω πως δεν ήταν άνθρωποι, αλλά κύκνοι. Εκατοντάδες λευκοί κύκνοι, που με ανοιχτές τις φτερούγες τους με πλησίαζαν με απειλητικές διαθέσεις και κραυγές ανατριχιαστικές και που μέσα σε λίγα λεπτά είχαν περικυκλώσει το κρεβάτι μου. Εγώ τους κοιτούσα, δεμένη και ανήμπορη να κάνω το οτιδήποτε. Από κει και πέρα, το όνειρο έγινε ένας τρομερός εφιάλτης. Τα μεγαλόσωμα πουλιά άρχισαν το ένα μετά το άλλο να τεντώνουν τους λαιμούς τους και να με τσιμπούν δυνατά. Προσπαθούσα να ουρλιάξω, να με ακούσει κάποιος και να τρέξει να με βοηθήσει, φωνή όμως και πάλι δεν έβγαине από το στόμα μου. Μα και να έβγαине, οι κραυγές των χιλιάδων αγριεμένων πουλιών ήταν τόσο δυνατές, που θα σκέπαζαν τη δική μου. Εκκωφαντικοί ήχοι έφταναν στα αυτιά μου και τα μεγαλόσωμα πουλιά,

μέσα σε μια φρενίτιδα, τραβούσαν κομμάτια της σάρκας μου, σήκωναν τον μακρύ λαιμό τους και τα κατάπιναν. Με ξέσκιζαν με μανία. Οι προσπάθειές μου να λυθώ και να δραπετεύσω από ένα κρεβάτι που γινόταν ο τάφος μου ήταν μάταιες. Τα ράμφη και ο λαιμός τους είχαν βαφτεί κόκκινα και στον πάγο τριγύρω είχαν σχηματιστεί ρυάκια, όπου κυλούσε το αίμα μου. Ψυχορραγούσα, μέχρι που άκουσα κάποιον να με φωνάζει με το όνομά μου. Όταν άνοιξα τα μάτια μου, είδα το πρόσωπό σου.

ΠΑΥΛΟΣ: Έλα τώρα, αγάπη μου, παγωμένες λίμνες, κύκνοι και αηδίες, είδες έναν άσχημο εφιάλτη, αυτό είναι όλο.

ΜΑΡΙΝΑ: Κι όμως, λένε πως τα όνειρα κάτι θέλουν να μας πουν, μεταφέρουν μηνύματα για να μας προετοιμάσουν για κάτι που θα συμβεί ή ακόμα και που έχει συμβεί και το έχουμε απωθήσει στο ασυνείδητο.

ΠΑΥΛΟΣ: Εγώ λέω πως πρέπει να σταματήσεις να διαβάζεις άλλα βιβλία ψυχολογίας, νομίζω πως σε έχουν επηρεάσει πολύ.

*(Χτυπάει το κινητό του Παύλου, το κοιτάζει και απορρίπτει την κλήση. Η Μαρίνα τον κοιτάζει έντονα).*

ΠΑΥΛΟΣ: Ένας πελάτης... θα τον πάρω μετά.

*(Το τηλέφωνο ξαναχτυπάει)*

ΜΑΡΙΝΑ: Μπορείς να μιλήσεις αν θες.

ΠΑΥΛΟΣ: *(Απορρίπτει ξανά την κλήση)* Είπα θα τον πάρω μετά. Δεν καταλαβαίνουν και αυτοί ότι πέρα από την δουλειά έχουμε και άλλα σοβαρά θέματα στη ζωή μας.

ΜΑΡΙΝΑ: Καλά μη θυμώνεις. Άλλωστε είναι μια ώρα που κανονικά θα έπρεπε να ήσουν στο γραφείο.

ΠΑΥΛΟΣ: Όμως είμαι σε αντικαρκινικό νοσοκομείο.

ΜΑΡΙΝΑ: Ναι αλλά ο άλλος δεν το γνωρίζει αυτό.

ΠΑΥΛΟΣ: Το γνωρίζει.

ΜΑΡΙΝΑ: Πως το γνωρίζει δηλαδή; Έχεις πει σε όλους τους πελάτες σου που θέλουν να τους κάνουν τα λογιστικά τους ότι η γυναίκα σου θα κάνει επέμβαση σε νοσοκομείο;

ΠΑΥΛΟΣ: Ε όχι βέβαια. Γνωρίζεις ότι την ιδιωτική μου ζωή την προστατεύω καλά.

ΜΑΡΙΝΑ: Μα ακριβώς επειδή το γνωρίζω το λέω.

ΠΑΥΛΟΣ: Είχα πει σε κάποιους ότι για μια-δυο μέρες το γραφείο θα έμενε κλειστό και δεν το σέβονται. Τέλος πάντων... δεν είναι ώρα να μιλάμε για δουλειές.

ΜΑΡΙΝΑ: Πάει κι αυτό, ε Παύλο μου; Ελπίζω τώρα όλα να μας πάνε καλά.

*Το τηλέφωνο επιμένει για τρίτη φορά. Τα φώτα χαμηλώνουν, η μπαλαρίνα μπαίνει για μια ακόμα φορά χορεύοντας στο δωμάτιο της Μαρίνας, κάθεται πάνω στα πόδια του Παύλου και τον αγκαλιάζει. Τα φώτα σβήνουν.*

## ΣΚΗΝΗ 9β

ΠΑΥΛΟΣ: *(Μιλάει στο κινητό)* Σου είχα πει να μη με ξαναπάρεις... Είμαι με τη γυναίκα μου στο νοσοκομείο, τι δε καταλαβαίνεις;... .. Δεν μπορώ τώρα... Δεν θες να καταλάβεις... Μου δημιουργείς πρόβλημα... Σου εξηγώ ότι δεν μπορώ... Θα προσπαθήσω... Καλά θα δω... Θα δω είπα... Σε πόση ώρα;... Που;... Εντάξει...

*(επιστρέφει στο δωμάτιο)*

ΠΑΥΛΟΣ: Ρώτησα και μου είπαν ότι θα σου φέρουν αργότερα να φας κάτι ελαφρύ. Πως είσαι αγάπη μου;

ΜΑΡΙΝΑ: Καλά είμαι, ενώ εσύ αντιθέτως έχεις τα χάλια σου. Έχεις φάει τίποτα ή τη βγάζεις μόνο με καφέδες;

ΠΑΥΛΟΣ: Καλά είμαι αλλά θα πρέπει σε λίγο να σε αφήσω αν δεν σε πειράζει.

ΜΑΡΙΝΑ: Που θα πας;

ΠΑΥΛΟΣ: Να, λέω να πεταχτώ μέχρι το γραφείο να τελειώσω τη δουλειά εκείνου του ενοχλητικού.

ΜΑΡΙΝΑ: Να πας αγάπη μου. Καθόλου δεν με πειράζει. Α! Και με την ευκαιρία πέρνα κι από το σπίτι να μου φέρεις ένα-δυο ρούχα που χρειάζομαι, θα σου στείλω σε μήνυμα που θα τα βρεις για να μην τα ψάχνεις.

ΠΑΥΛΟΣ: Είναι απαραίτητο αυτό τώρα;

ΜΑΡΙΝΑ: Για να στο ζητάω θα πει πως είναι. Σου είναι κόπος;

ΠΑΥΛΟΣ: Όχι αλλά για να μην αργήσω το λέω.

ΜΑΡΙΝΑ: Ας αργήσεις, εγώ νιώθω ήδη πολύ καλύτερα, δεν θα σε χρειαστώ.

ΠΑΥΛΟΣ: Καλά όπως θέλεις, τότε... πάω. *(Τη φιλάει και φεύγει)*

ΜΑΡΙΝΑ: Μη βιαστείς να επιστρέψεις. Κάνε τις δουλειές σου με την ησυχία σου.

## ΣΚΗΝΗ 10

ΜΑΡΙΝΑ: Και τώρα τι θέλεις;

ΜΥΡΤΩ: Να του το δώσεις.

ΜΑΡΙΝΑ: Αυτό που μου ζητάς είναι αδύνατον. Άλλωστε έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε.

ΜΥΡΤΩ: Οχτώ χρόνια και τρεις μήνες.

ΜΑΡΙΝΑ: Και δείχνεις πολύ νεότερη από τότε, πιο φρέσκια, τότε –με συγχωρείς για αυτό που θα πω- αλλά είχες τα μαύρα σου τα χάλια.

ΜΥΡΤΩ: Για να το λες έτσι θα ήταν. Λοιπόν θα του το δώσεις;

ΜΑΡΙΝΑ: Γιατί επιμένεις;

ΜΥΡΤΩ: Τι νόημα έχει να το κρατάς κρυμμένο οχτώ χρόνια; Αυτό το μενταγιόν συμβόλιζε πολλά όταν ήμασταν μαζί.

ΜΑΡΙΝΑ: Τώρα όμως δεν είστε.

ΜΥΡΤΩ: Όχι βέβαια από τον καιρό που μπήκες εσύ ανάμεσά μας χωρίσαμε.

ΜΑΡΙΝΑ: Μπα τι μου λες; Πες μου τώρα ότι εγώ σας χώρισα;

ΜΥΡΤΩ: Δεν είπα κάτι τέτοιο, άλλωστε κανείς δεν είναι σε θέση να χωρίσει κανέναν εάν ο άλλος δεν το επιθυμεί.

ΜΑΡΙΝΑ: Εδώ συμφωνούμε.

ΜΥΡΤΩ: Θα του το δώσεις;

ΜΑΡΙΝΑ: Δεν το θυμάμαι καν το μενταγιόν αυτό.

ΜΥΡΤΩ: Ήταν αντίκα. Ένα οβάλ καμέο λευκό μενταγιόν με σκαλισμένους δύο αγκαλιασμένους κύκνους.

ΜΑΡΙΝΑ: Κύκνους;

ΜΥΡΤΩ: Ήξερε πόσο πολύ με συγκινούσε η ιστορία της Λίμνης των Κύκνων και μου το έκανε δώρο στα γενέθλιά μου.

ΜΑΡΙΝΑ: Και αφού ήταν δώρο γιατί δεν το κράτησες; Γιατί τώρα δεν μου ζητάς να στο επιστρέψω και επιμένεις να του το δώσω;

ΜΥΡΤΩ: Γνωρίζεις την ιστορία της Λίμνης των Κύκνων;

ΜΑΡΙΝΑ: Όχι.

ΜΥΡΤΩ: Είναι μια ρομαντική ιστορία αγάπης μεταξύ της Οντέτ, ενός όμορφου κοριτσιού καταδικασμένου από έναν κακό μάγο, να ζει τη μέρα με τη μορφή ενός λευκού κύκνου, και του πρίγκιπα Ζίγκφριντ, που τη γνώρισε μια νύχτα στις όχθες της λίμνης και την ερωτεύτηκε. Την αυγή αποχωρίζονται, αφού τα μάγια θα λυθούν μόνο με έναν όρκο παντοτινής αγάπης και οδηγούν την Οντέτ ως κύκνο και πάλι στη λίμνη, μαζί με άλλους κύκνους που έχουν μαγευτεί. Ο ερωτευμένος πρίγκιπας θέλει να λύσει τα μάγια, όμως ο κακός μάγος τον ξεγελάει και τον αναγκάζει να δηλώσει ερωτευμένος με την κόρη του, την Οντίλ, έναν μαύρο κύκνο, καταδικάζοντας έτσι την Οντέτ να μείνει για πάντα κύκνος. Εκείνη νιώθει προδομένη από τον Ζίγκφριντ και τη νύχτα, έχοντας τη μορφή του κοριτσιού, αυτοκτονεί πέφτοντας στη λίμνη. Όταν ο πρίγκιπας κατάλαβε το κακό που έκανε, απαρηγόρητος έπεσε κι ο ίδιος στη λίμνη. Η πράξη τους όμως αυτή καταστρέφει όλα τα μάγια του κακού μάγου

και εκείνος πεθαίνει. Η αυλαία πέφτει με όλες τις άλλες απομαγεμένες κοπέλες να παρακολουθούν την ανάληψη του ερωτευμένου ζευγαριού που ανεβαίνει, παντοτινά ενωμένο, στους ουρανούς.

ΜΑΡΙΝΑ: Ξέρεις δεν με συγκινούν καθόλου οι ρομαντικές ιστορίες με τραγικό τέλος.

ΜΥΡΤΩ: Μα αυτή δεν είναι μια ιστορία με τραγικό τέλος.

ΜΑΡΙΝΑ: Αλλά;

ΜΥΡΤΩ: Με δραματικό θα έλεγα.

ΜΑΡΙΝΑ: Ποια η διαφορά;

ΜΥΡΤΩ: Στο δράμα υπάρχει πάντα η πιθανότητα της λύτρωσης, στην τραγωδία όμως ποτέ.

*(Η Μυρτώ φεύγει)*

ΜΑΡΙΝΑ: Έλα αγάπη μου, έφτασες σπίτι. Τα βρήκες; Α ωραία. Καλά είμαι μια χαρά. Ναι μου έφεραν μια σούπα. Κοίτα να φας κάτι κι εσύ. Α Παύλο να σου πω, όταν έφυγες μετά από λίγο πέρασε από δω και σε έψαχνε μια κοπέλα... Όχι όχι η Σοφιάννα... Δεν την ξέρω... Τι να σου πω; Δεν άφησε κάποιο όνομα... ναι είπε θα ξαναπεράσει... όχι δεν είπε ποτέ, ούτε τι σε ήθελε...κάτι προσωπικό είπε... σου είπα δεν την έχω ξαναδεί... ε τι κοπέλα; μια νέα κοπέλα... πως ήταν; Γοητευτική θα έλεγα... μελαχρινή, αδύνατη, με μεγάλα και εκφραστικά μάτια... πάει κάπου το μυαλό σου; Καλά...καλά...ναι ναι... θα σε περιμένω...σε φιλώ.

## ΣΚΗΝΗ 11

ΠΑΥΛΟΣ: Μπορώ;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Και είχα αρχίσει να ανησυχώ. Πως από 'δω; Το έκανε το χειρουργείο η γυναίκα σου;

ΠΑΥΛΟΣ: Ναι σήμερα το πρωί.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Και λοιπόν... όλα καλά;

ΠΑΥΛΟΣ: Ναι όλα πήγαν περίφημα. Σοφιάννα μπορώ να σε ρωτήσω κάτι;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Μα δεν κάνεις και τίποτα άλλο. Από την ώρα που με βρήκες όλο ερωτήσεις είσαι. Άντε ρώτα, εδώ που φτάσαμε κοντεύουμε να γίνουμε μια οικογένεια.

ΠΑΥΛΟΣ: Σε επισκέφτηκε η Μυρτώ, έτσι δεν είναι;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Παίρνεις τίποτα;

ΠΑΥΛΟΣ: Πες μου μονάχα εάν πέρασε από το νοσοκομείο. Ένα ναι ή ένα όχι.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Ρε Παύλο, τρελάθηκες; Ήρθες εδώ να με τσιτώσεις πάλι;

ΠΑΥΛΟΣ: Σοφιάννα, απάντησέ μου! Ήρθε η φιλενάδα σου να σε δει ή όχι;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Όχι, Παύλο, δεν πέρασε.

ΠΑΥΛΟΣ: Λες ψέματα!

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Παυλάκο, βγες αμέσως έξω από το δωμάτιο, μην αρχίσω να ουρλιάζω.

ΠΑΥΛΟΣ: Γιατί δεν λες την αλήθεια Σοφιάννα;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Και από πότε εσύ έχεις καλή σχέση με την αλήθεια;

ΠΑΥΛΟΣ: Άρα, πέρασε.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Σου είπα πως όχι. Γιατί επιμένεις;

ΠΑΥΛΟΣ: Γιατί την είδαν. Το ξέρω πως πέρασε.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Τι είπες;

ΠΑΥΛΟΣ: Αυτό που άκουσες.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Δηλαδή, εσύ θες να μου πεις ότι την είδες;

ΠΑΥΛΟΣ: Εγώ όχι, όμως την είδε η Μαρίνα.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Μα η γυναίκα σου δεν την ξέρει.

ΠΑΥΛΟΣ: Κι όμως, την είδε. Ήρθε και με αναζήτησε στο δωμάτιό της. Ήθελε είπε να μου πει κάτι.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Είπε όνομα;

ΠΑΥΛΟΣ: Όχι.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Κι εσύ, πώς είσαι σίγουρος πως ήταν η Μυρτώ;

ΠΑΥΛΟΣ: Από την περιγραφή, είμαι απόλυτα βέβαιος πως ήταν η Μυρτώ.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Την είδε κάποιος άλλος; Θέλω να πω, είδε κάποιος άλλος μια άγνωστη γυναικά να τριγυρνάει στον χώρο;

ΠΑΥΛΟΣ: Όχι, κανέναν. Τους ρώτησα όλους. Ο Σταύρος που είναι; Μήπως είναι με εκείνον;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Ο Σταύρος πήγε σπίτι του. Θα έρθει αργότερα.

ΠΑΥΛΟΣ: Να τον πάρουμε ένα τηλέφωνο, ίσως εκείνος την είδε.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Άστον τον Σταύρο ήσυχο. Όχι, δεν γίνεται αυτό... Δεν μπορεί να παίζει κάτι τέτοιο. Παύλο, δεν μπορείς να καταλάβεις τι μου λες τώρα;

ΠΑΥΛΟΣ: Απλώς περιμένω να μου το επιβεβαιώσεις.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Παύλο, άκουσέ με προσεκτικά. Θα ήθελα να πάω τώρα να μιλήσω στη γυναικά σου και να μου πει κι εμένα με κάθε λεπτομέρεια τι ακριβώς συνέβη και πώς ήταν αυτή η γυναικά. Αλλά δεν θα το κάνω. Δεν είμαι σε θέση να το κάνω. Η Μυρτώ δεν πέρασε από δω. Και αν πέρασε... δεν ήρθε να βρει εμένα, αν και πολύ θα το 'θελα. Αν πέρασε η Μυρτώ, Παύλο, πέρασε για να βρει εσένα.

ΠΑΥΛΟΣ: Τι να με κάνει εμένα; Τι μπορεί να θέλει να μου πει, έπειτα από τόσα χρόνια; Οι ζωές μας έχουν προχωρήσει.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Η δική σου Παύλο, η δική σου ζωή... Δεν ξέρεις για τη δική της...

ΠΑΥΛΟΣ: Μα... εσύ είπες πως...

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Σκάσε Παύλο. Εσύ και η Μυρτώ έχετε ανοιχτούς λογαριασμούς, το ξέρω, όπως το ξέρεις πολύ καλά κι εσύ. Μπορεί να θέλει απλώς κάτι να σου πει.

ΠΑΥΛΟΣ: Να της πεις να μην μου πει τίποτα.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Κι εσύ να πεις στη γυναίκα σου αν ξαναπεράσει αυτή η γυναίκα που σε αναζητάει, να τη ρωτήσει οπωσδήποτε πώς τη λένε.

ΠΑΥΛΟΣ: Το καλό που σας θέλω φροντίστε να μείνει μακριά από τη γυναίκα μου. Αρκετά προβλήματα έχει, δεν χρειάζεται αναστατώνεται με αινιγματικές επισκέψεις μετά από ένα χειρουργείο.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Εύχομαι να συναντηθείς με τη Μυρτώ Παύλο, και να της το πεις με το ίδιο θράσος και με την ίδια χυδαιότητα που το λες τώρα σε εμένα.

*(Ο Παύλος φεύγει με νεύρα απ' το δωμάτιο)*

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: «Μαλάκα...».

## ΣΚΗΝΗ 12

ΣΤΑΥΡΟΣ: Τι σκέφτεσαι έπειτα από όλα αυτά;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Τι να σκέφτομαι; Δεν χωράει λογική.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Μα κι εκείνος... δεν αναρωτιέται μήπως τον αναζητήσε κάποια άλλη. Αφού δεν άφησε κάποιο όνομα.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Αυτό του εξήγησα κι εγώ αλλά αυτός ο μαλάκας εκεί, τον χαβά του. Να επιμένει πως πέρασε η Μυρτώ να με δει και πως της έβαλα λόγια να πάει να βρει τη γυναίκα του.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Σοφιαννάκι, δεν πιστεύω να κρύβεσαι εσύ πίσω απ' όλο αυτό;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Τι είναι αυτά που μου λες τώρα, πως να είμαι εγώ;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ξέρω κι εγώ; Επειδή μου έλεγες κι εσύ ότι η Μυρτώ θα περάσει να τον βρει και κάτι τέτοια παλαβά.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Αχ μωρέ Σταύρο... Εννοούσα πως μου άρεσε η ιδέα να τον έχω στην αγωνία με τον φόβο μη τυχόν συναντήσει την Μυρτώ, τι άλλο άλλωστε θα μπορούσε να γίνει; Έτσι θα ήταν σαν να την περίμενα κι εγώ. Αλλά τώρα τα πράγματα εξελίσσονται εντελώς διαφορετικά και νιώθω αναστατωμένη.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ξέρεις τι λέω, μήπως τώρα που έχετε γνωριστεί με τη γυναίκα του να πας και να της μιλήσεις, να δείξεις ενδιαφέρον για την υγεία της και να τη ρωτήσεις για την επίσκεψη αυτή;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Και γιατί να το κάνω αυτό;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Λέω... μήπως έτσι μάθεις κάτι παραπάνω.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Το σκέφτηκα κι εγώ για να είμαι ειλικρινής. Όμως... όχι. Δεν θα το κάνω. Και ξέρεις γιατί; Έχει αρχίσει και μου αρέσει αυτή η ιστορία.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Δηλαδή;

*(Η Μυρτώ μπαίνει αργά και αθόρυβα και στέκεται κοντά της)*

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Μακάρι να ήταν αυτή, Σταύρο, μακάρι να είχε επιστρέψει... μακάρι.

*(Η Σοφιάννα ξεσπάει σε κλάματα)* Δεν μπορώ, ρε Σταύρο, δεν αντέχω άλλο.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Μωρό μου... Σοφιαννάκι μου... ησύχασε... Μήπως ήρθε η ώρα να του πούμε την αλήθεια;

### ΣΚΗΝΗ 13

ΜΑΡΙΝΑ: Από τη στιγμή που έμαθες για αυτή την απρόσμενη επίσκεψη δεν λες να ησυχάσεις.

ΠΑΥΛΟΣ: Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί να έρθει να με βρει εδώ, στο δωμάτιο που νοσηλεύεσαι εσύ, μια γυναίκα χειρουργημένη που χρειάζεται ηρεμία.

ΜΑΡΙΝΑ: Ε καλά τώρα μη φέρνεις και την καταστροφή. Δεν έγινε και τίποτα. Κι εγώ βέβαια παραξενεύτηκα στην αρχή αλλά σκέφτηκα πως θα είναι από την παλιά σου παρέα.

ΠΑΥΛΟΣ: Ποια παρέα;

ΜΑΡΙΝΑ: Την παρέα καλέ, που κάνατε με την Σοφιάννα, μου είπε ότι είχατε κοινούς γνωστούς. Μπορεί να ήρθε να την δει και να έμαθε πως είσαι κι εσύ εδώ και να πέρασε να σε δει. Δεν πας να την ρωτήσεις.

ΠΑΥΛΟΣ: Πήγα.

ΜΑΡΙΝΑ: Και;

ΠΑΥΛΟΣ: Δεν πέρασε λέει καμιά φίλη της να την δει. Ούτε γνωστή μου ούτε άγνωστη.

ΜΑΡΙΝΑ: Τότε... δεν ξέρω τι άλλο να σκεφτώ...

ΠΑΥΛΟΣ: Θα σκάσω αν δεν μάθω ποια μπορεί να ήταν.

ΜΑΡΙΝΑ: Έλα ηρέμησε, μπορεί να ξαναπεράσει.

ΠΑΥΛΟΣ: Ε;

ΜΑΡΙΝΑ: Λέω ότι μπορεί να ξαναπεράσει, έτσι είπε.

ΠΑΥΛΟΣ: Ας τολμήσει να περάσει και θα της δείξω εγώ.

ΜΑΡΙΝΑ: Μα πως κάνεις έτσι; Συμβαίνει κάτι που δεν ξέρω;

ΠΑΥΛΟΣ: Όχι τι να συμβαίνει. Απλά όποια ή όποιος με θέλει μπορεί να με πάρει στο τηλέφωνο όχι να με ψάχνει στα δωμάτια των νοσοκομείων.

ΜΑΡΙΝΑ: Καλά δεν πάει πουθενά το μυαλό σου;

ΠΑΥΛΟΣ: Αν πήγαινε θα την είχα πάρει τηλέφωνο.

ΜΑΡΙΝΑ: Αλήθεια με εκείνον τον ενοχλητικό πελάτη που σε έπαιρνε τηλέφωνο τι έγινε, ξεμπέρδεψες;

ΠΑΥΛΟΣ: Ναι ναι... το τακτοποίησα.

ΜΑΡΙΝΑ: Ωραία, τώρα μπορείς να πας σπίτι να ξεκουραστείς και να κοιμηθείς, το χρειάζεσαι, όλη μέρα από το πρωί στο δρόμο είσαι.

ΠΑΥΛΟΣ: Είναι νωρίς ακόμα για να φύγω. Ας μείνω δυο ωρίτσες ακόμα μέχρι να έρθει και η αποκλειστική.

ΜΑΡΙΝΑ: Μα σου είπα ότι δεν χρειάζομαι αποκλειστική, είμαι μια χαρά. Να την ακυρώσεις.

ΠΑΥΛΟΣ: Βρε αγάπη μου δεν είναι σωστό να μείνεις απόψε το βράδυ μόνη σου.

ΜΑΡΙΝΑ: Είμαι καλά Πάυλο. Δεν θέλω να βάλεις αποκλειστική.

ΠΑΥΛΟΣ: Καλά, αφού επιμένεις... Θα ήθελες μήπως να μείνω εγώ απόψε το βράδυ;

ΜΑΡΙΝΑ: Εσύ να πας σπίτι, είσαι κομμάτια. Τράβα να δεις τον εαυτό σου στον καθρέφτη.

ΠΑΥΛΟΣ: Μαρίνα... Όλα θα γίνουν καλύτερα από δω και πέρα.

ΜΑΡΙΝΑ: Το πιστεύεις;

#### ΣΚΗΝΗ 14

*Η Μυρτώ μπαίνει στο δωμάτιο της Μαρίνας και ανεβαίνει στο διπλανό κρεβάτι.*

ΜΥΡΤΩ: Του το έδωσες;

ΜΑΡΙΝΑ: Γιατί επιμένεις;

ΜΥΡΤΩ: Με ξαναρώτησες και σου απάντησα.

ΜΑΡΙΝΑ: Με ένα ανόητο και θλιβερό παραμύθι.

ΜΥΡΤΩ: Φοβάσαι.

ΜΑΡΙΝΑ: Εγώ; **(Βάζει τα γέλια)** Δεν έχω να φοβηθώ τίποτα. Είμαι μια χαρά. Ειδικά τώρα που ξεμπέρδεψα και με το χειρουργείο.

ΜΥΡΤΩ: Κι όμως φοβάσαι. Κι ας είσαι ψυχολόγος. Είσαι όμως και γυναίκα και φοβάσαι.

ΜΑΡΙΝΑ: Ποιον εσένα; Που έρχεσαι έτσι ξαφνικά μετά από τόσα χρόνια και μπαίνεις στις ζωές μας;

ΜΥΡΤΩ: Εσύ αυτόν τον τρόπο τον γνωρίζεις καλύτερα. Όμως όχι, είσαι πολύ εγωίστρια για να επιτρέψεις στο εαυτό σου να φοβηθεί μια πρόην. Τον εαυτό σου φοβάσαι. Όπως φοβήθηκες και τότε μη μείνεις μόνη σου. Μη σε αφήσει. Γι' αυτό και δεν του έδωσες το μενταγιόν.

ΜΑΡΙΝΑ: Μήπως να σου θυμίσω ότι έμενε σπίτι μου τότε που εμφανίστηκες ξαφνικά έξω από την πόρτα μου και τον έψαχνες για να του το επιστρέψεις; Το ίδιο δηλαδή που κάνεις και τώρα... το συνηθίζεις φαίνεται.

ΜΥΡΤΩ: Κι εσύ; Τι έκανες εσύ τότε; Δεν αρνήθηκες να το πάρεις, αντιθέτως μάλιστα υποσχέθηκες να του το δώσεις. Όμως το καταχώνιασες καλά και το κλείδωσες στη συρταριέρα σου. Δεν σεβάστηκες ούτε την τότε κατάστασή μου. Γνώριζες τι ζόρι περνούσα.

ΜΑΡΙΝΑ: Δεν γνώριζα τίποτα.

ΜΥΡΤΩ: Ψέματα! Ευτυχώς για εσένα νοσηλεύεσαι τώρα στο ίδιο νοσοκομείο και στο ίδιο δωμάτιο για κάτι που δεν κινδυνεύει η ζωή σου.

ΜΑΡΙΝΑ: Είπες στο ίδιο δωμάτιο;

ΜΥΡΤΩ: Ναι εδώ ήμουν...

ΜΑΡΙΝΑ: Άφησε μας ήσυχους. Με τον Παύλο είμαστε καλά, θέλουμε να κάνουμε παιδί. Μην αναστατώνεις άλλο τη ζωή μας.

ΜΥΡΤΩ: Παιδί ε; Κι εγώ ήθελα να κάνω μαζί του παιδί... πολλά παιδιά... Δεν τα καταφέραμε... όχι μόνο να κάνουμε παιδιά, αλλά ούτε καν να είμαστε μαζί. Αυτό φοβάσαι κι εσύ τώρα.

ΜΑΡΙΝΑ: Γιατί να φοβάμαι; Είμαστε καλά. Και στο μέλλον θα είμαστε καλύτερα.

ΜΥΡΤΩ: Κοροϊδεύεις τον εαυτό σου. Γνωρίζεις πως δεν θα γίνει αυτό που θέλεις και δεν είναι και στο χέρι σου να κάνεις κάτι. Εγώ άρχισα να το καταλάβω αλλά δεν είχα σπουδάσει ψυχολογία σαν κι εσένα. Ο Παύλος αποφασίζει πια για τη ζωή σας κι εσύ αυτό το επιτρέπεις.

ΜΑΡΙΝΑ: Δεν καταλαβαίνω τι είναι αυτά που λες.

ΜΥΡΤΩ: Πόσο καιρό ακόμα θα κάνεις τα στραβά μάτια ενώ ξέρεις ότι σε απατάει;

ΜΑΡΙΝΑ: Δεν ξέρεις τι σου γίνεται. Ζηλεύεις γι' αυτό τα λες αυτά.

ΜΥΡΤΩ: Αν ζηλεύω κάτι σε σένα είναι που αναπνέεις.

ΜΑΡΙΝΑ: Θέλω να μείνω μόνη μου τώρα, φύγε.

ΜΥΡΤΩ: Απόψε θα μείνω όλη νύχτα εδώ μαζί σου. *(τακτοποιεί το κρεβάτι)*  
Γνωρίζεις ότι οι κύκνοι είναι μονογαμικοί μέχρι τέλους; Αν βρουν το ταίρι τους  
δεν το αφήνουν ποτέ. Κι αν το χάσουν... χάνονται κι αυτοί...

*(Η Μυρτώ χώνεται κάτω από τα σεντόνια)*

ΜΑΡΙΝΑ: Έλα Παύλο κοιμάσαι; Ναι ναι καλά είμαι. Εκείνη η γυναίκα που σε  
αναζητάει πέρασε πάλι πριν από δω. Μάλιστα είπε ότι θέλει κάτι να σου δώσει.  
Ηρέμησε σε παρακαλώ και μη μου φωνάζεις. Ναι τη ρώτησα... Αυτή τη φορά  
μου είπε. Μυρτώ...

## **ΣΚΗΝΗ 15α**

ΠΑΥΛΟΣ: Που είναι η Μυρτώ; Το ξέρω πως είναι μαζί σας. Έλα μην παίζουμε  
άλλο αυτό το παιχνίδι. Πέρασε ο καιρός που εμείς οι τέσσερεις παίζαμε  
παιχνίδια.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Τρελάθηκες νυχτιάτικα;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Έλα Παύλο χαλάρωσε.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Τι εμμονή είναι αυτή με τη Μυρτώ μου λες;

ΠΑΥΛΟΣ: Μυρτώ; Μυρτώ; Που την κρύβετε;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Παύλο... Έχεις τα μαύρα σου τα χάλια, το ξέρεις; Φαίνεσαι πολύ  
κουρασμένος. Δεν σου κάνει καλό να τριγυρνάς και να μιλάς συνέχεια για τη  
Μυρτώ, δεν βοηθάς έτσι ούτε τον εαυτό σου ούτε κι εμάς.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Η γυναίκα σου είναι αυτή που σ' έχει τώρα ανάγκη. Άντε λοιπόν  
τράβα κοντά της και μην ασχολείσαι άλλο με τη Μυρτώ.

ΠΑΥΛΟΣ: Εκείνη ασχολείται μαζί μου, όχι εγώ.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Ορίστε, δεν σ' τα 'λεγα; Τώρα τι του λες;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Παύλο, άντε πάνω και άσε μας στην ησυχία μας.

ΠΑΥΛΟΣ: Γιατί την κρύβετε; Πριν λίγο ήταν μαζί σας, το έμαθα.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Από πού το έμαθες, ρε Παύλο;

ΠΑΥΛΟΣ: Μια νοσοκόμα είδε ότι είχατε επισκεψείς το απογευματάκι, «ήταν με μια κοπέλα» μου είπε.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Πέρασε μια φίλη μας Παύλο, όμως δεν ήταν η Μυρτώ.

ΠΑΥΛΟΣ: Και πως την λένε την φίλη σας;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ιωάννα.

ΠΑΥΛΟΣ: Ιωάννα... τρίχες!

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Δεν επιτρέπεται δηλαδή, να έρθει κάποια άλλη φίλη μου να με επισκεφτεί;

ΠΑΥΛΟΣ: Φυσικά και επιτρέπεται, αλλά δεν βρίσκετε πως είναι μεγάλη σύμπτωση να γίνει αυτή η επίσκεψη την ώρα που η Μυρτώ βρισκόταν ξανά στο δωμάτιό της γυναίκας μου;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Θες να πεις ότι εμφανίστηκε πάλι;

ΠΑΥΛΟΣ: Ναι κάνε πως δεν ξέρεις. Ναι λοιπόν, εμφανίστηκε πάλι.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Πότε;

ΠΑΥΛΟΣ: Πριν από καμιά ώρα. Εγώ ήμουν σπίτι. Τέτοια περασμένη ώρα το επισκεπτήριο είχε τελειώσει. Όταν το έμαθα ήρθα τρέχοντας μπας και την προλάβω αλλά... δεν την είδε κανένας, τους ρώτησα όλους, καθαρίστριες, νοσηλεύτριες, τραπεζοκόμες, τίποτα, εμφανίστηκε και εξαφανίστηκε λες και ήταν φάντασμα. Ας τελειώσει λοιπόν τώρα το πανηγύρι αυτό, που την έχετε;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Πως είσαι τόσο σίγουρος ότι είναι αυτή;

ΠΑΥΛΟΣ: Γιατί αυτή η φορά είπε όνομα.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Τι πράγμα;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Τι είπες;

ΠΑΥΛΟΣ: Αυτό που ακούσατε. Τη ρώτησε η γυναίκα μου και είπε πως την λένε Μυρτώ και με θέλει να μου επιστρέψει είπε ένα μενταγιόν που της είχα κάνει δώρο.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Εκείνο με τους κύκνους... Μα στο είχε επιστρέψει, έτσι θυμάμαι μου είχε πει.

ΠΑΥΛΟΣ: Όχι Σοφιάννα κάνεις λάθος. Ποτέ δεν μου επέστρεψε αυτό το κόσμημα. Άλλωστε ήταν δικό της, γιατί να μου το επιστρέψει;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Μήπως γιατί οι κύκνοι χώρισαν; Θυμάμαι πόσο ευτυχισμένη ήταν όταν επέστρεψε από εκείνο το ταξίδι που της το δώρισες. Μου μιλούσε για τους κύκνους σας συνέχεια και έλαμπε από ευτυχία το πρόσωπό της. Όμως είμαι τόσο σίγουρη πως στο είχε επιστρέψει. Θυμάμαι ακόμα και τη μέρα. Ήταν μόλις ολοκλήρωσε τον τρίτο κύκλο χημειοθεραπείας. Μια εβδομάδα αφότου την εγκατέλειψες.

ΠΑΥΛΟΣ: Χωρίσαμε.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Σκάσε! Δεν χωρίσατε, την εγκατέλειψες. Οι άνθρωποι μπορούν να χωρίσουν χωρίς να εγκαταλείψει ο ένας τον άλλον. Εσύ δεν έμεινες. Την παράτησες...

ΠΑΥΛΟΣ: Όπως και να 'ναι, σημασία έχει πως το μενταγιόν δεν το πήρα ποτέ πίσω και τώρα για λόγους που δεν γνωρίζω οχτώ χρόνια μετά θέλει να μου το επιστρέψει.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Η γυναίκα σου στο είπε αυτό Παύλο;

ΠΑΥΛΟΣ: Ναι, ποιος άλλος;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Και όλα αυτά τα χρόνια δεν της είχες μιλήσει ποτέ για την Μυρτώ;

ΠΑΥΛΟΣ: Ποτέ.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Να υποθέσω πως δεν ξέρει και για το μενταγιόν που της είχες κάνει δώρο

ΠΑΥΛΟΣ: Η γυναίκα μου δεν γνωρίζει το παραμικρό για το παρελθόν μου.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Πάμε τώρα, γαμώτο, θέλω να μιλήσω στη γυναίκα σου.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Έλα Σοφιαννάκι ηρέμησε.

ΠΑΥΛΟΣ: Μην την αναστατώσεις άλλο. Δεν θα σου πει κάτι περισσότερο.

ΣΟΦΙΑΝΑ: Δεν με νοιάζει, θέλω να τ' ακούσω από εκείνη. Να μου μιλήσει για την κοπέλα που την επισκέφτηκε.

ΠΑΥΛΟΣ: Περίμενε.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Τι τρέχει; Γιατί μου κλείνεις τον δρόμο.

ΠΑΥΛΟΣ: Θέλω να ξέρω τι θα της πεις.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Ό,τι θέλω θα της πω, χάσου από μπροστά μου κάθαμα.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Σοφιάννα...

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Άσε με κι εσύ, ρε Σταύρο.

### **ΣΚΗΝΗ 15β**

ΜΑΡΙΝΑ: Ναι μου είπε πως την έλεγαν Μυρτώ.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Μελαχρινή, μικροκαμωμένη, με ωραίο γυμνασμένο σώμα που την έλεγαν Μυρτώ λοιπόν...

ΜΑΡΙΝΑ: Ακριβώς.

ΠΑΥΛΟΣ: Τ' ακούτε;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Και είπες ότι έψαχνε τον Παύλο για να του δώσει ένα κόσμημα;

ΜΑΡΙΝΑ: Σας είπα ναι.

ΠΑΥΛΟΣ: Μην την κουράζετε άλλο. Φαίνεται ξεκάθαρα πως ήταν η Μυρτώ ήταν και πέρασε από δω. Είτε το ξέρετε είτε όχι... που δεν το νομίζω! Γιατί από δω η Σοφιάννα επιμένει πως...

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Βούλωστο!

ΠΑΥΛΟΣ: Τι έγινε τώρα;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Είπα βούλωστο ρε!

ΣΤΑΥΡΟΣ: Σοφιάννα πάμε.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Όχι Σταύρο. Αρκετά! Δεν έχουμε να πάμε πουθενά. Αυτή τη φορά θα περιμένουμε εδώ. Όλοι μαζί την Μυρτώ. Αν και νομίζω ότι θέλει μονάχα εσένα. Στο είπα Παυλάκο, έχετε αφήσει ανοιχτούς λογαριασμούς.

ΠΑΥΛΟΣ: Θα καλέσω αμέσως την ασφάλεια του νοσοκομείου αν δεν φύγετε.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Δεν πρόκειται να κουνηθώ από δω ρε αν δεν δω κι εγώ την Μυρτώ!

ΠΑΥΛΟΣ: Πολύ καλά λοιπόν, πάω να ενημερώσω την προϊσταμένη.

ΜΑΡΙΝΑ: Περίμενε! Δεν θα πας πουθενά.

ΠΑΥΛΟΣ: Μαρίνα; Πρέπει να μείνεις μόνη σου.

ΜΑΡΙΝΑ: Θέλω ν' ακούσω την Σοφιάννα. Μίλησέ μου αν θες για την Μυρτώ.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Ήταν το πιο όμορφο, γλυκό, σπουδαίο και ευγενικό πλάσμα που έχω γνωρίσει. Ένας άγγελος στη γη. Γνωριστήκαμε πριν από οχτώ χρόνια σε αυτό εδώ το νοσοκομείο. Θα κάναμε και οι δύο από ένα χειρουργείο στο στήθος. Εγώ στάθηκα τυχερή, εκείνη όχι. Γίναμε οι καλύτερες φίλες. Κάναμε πολλή παρέα. Είχε μια σχέση τότε με κάποιον που τον αγαπούσε και τον υπολόγιζε πιο πολύ και απ' τον εαυτό της. Έκανε όνειρα και ένιωθε ευτυχισμένη και μαζί της κι εγώ... και ο Σταύρος. Ξεκίνησε χημειοθεραπεία, το όμορφο δέρμα της έχασε τη λάμψη του, θάμπωσε, τα μάτια της σκοτείνιασαν και τα μαλλιά της έπεσαν, έχασε αρκετά κιλά. Εκείνο που δεν έχασε ήταν το γέλιο της και την ελπίδα της για ένα καλύτερο αύριο. Μας έβλεπε δίπλα της να της κρατάμε το χέρι και έπαιρνε δύναμη, όμως από εκείνον έπαιρνε ζωή. Ωσπου... μια μέρα εκεί στα μισά της θεραπείας κι ενώ κανείς δεν το περίμενε, εκείνος που της έδινε ζωή την παράτησε και εξαφανίστηκε. Μαζί με αυτόν χάθηκε και το χαμόγελό της, τα πράγματα με την υγεία της άρχισαν να εξελίσσονται άσχημα.

ΜΑΡΙΝΑ: Θέλεις να συνεχίσεις;

ΣΤΑΥΡΟΣ: *(Δίνει στη Σοφιάννα να πει λίγο νερό)*

ΠΑΥΛΟΣ: Δεν καταλαβαίνω γιατί πρέπει να τα πούμε τώρα όλα αυτά;

ΜΑΡΙΝΑ: Σκάσε Παύλο και άσε την Σοφιάννα να μιλήσει.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Τι έγινε Παύλο; Δεν θες να ακούσεις την συνέχεια;

ΠΑΥΛΟΣ: Δεν βρίσκω τον λόγο...

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Δεν θες να μάθεις τι ακολούθησε όταν εξαφανίστηκες, όταν... πως μου το είπες πριν... α ναι, όταν χωρίσατε... ;

ΠΑΥΛΟΣ: Μα, δεν νομίζω πως μετά από τόσα χρόνια...

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Πως μπόρεσες ρε Παύλο; Πες μου πως μπόρεσες και το έκανες αυτό; Έλεγα κάποια στιγμή θα πάρεις έστω ένα τηλέφωνο. Έτσι, να ρωτήσεις τι κάνει η Μυρτώ ή να ενδιαφερθείς για εμένα ή τον Σταύρο. Ένα τυπικό γαμοτηλέφωνο, ρε πούστη μου, τι αξία είχε να πάρεις ένα τηλέφωνο; Δεθήκαμε τόσο πολύ, ρε Παύλο, κάναμε παρέα, ανταλλάξαμε τόσα λόγια, τόσα γέλια, τόσα όνειρα, σε ένιωθα φίλο μου. Τι σόι άνθρωπος είναι αυτός που ξεχνάει και τα αφήνει όλα πίσω του; Σε έπαιρνα τηλέφωνο, ποτέ δεν το σήκωσες.

ΠΑΥΛΟΣ: Είχα δουλειές.

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Είχες γκόμενα. Το ήξερα. Σας είδα αγκαλιά όταν ένα βράδυ σε περίμενα έξω από το σπίτι σου να σε ενημερώσω, να σε ταρακουνήσω, να σου πω πως την χάνουμε την Μυρτούλα μας. Ήσουν με την Μαρίνα. Ναι Μαρίνα μ' εσένα. Γι' αυτό κοίταζα χθες στο δωμάτιο σου, για να δω αν ήσουν ακόμα εσύ. Τότε δεν εμφανίστηκε, κατάλαβα ότι δεν είχε νόημα πια και έφυγα.

ΠΑΥΛΟΣ: Και η Μυρτώ;

***(Η Μυρτώ μπαίνει αθόρυβα και τους παρακολουθεί)***

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Έλιωνε και σε περίμενε. Το χημειοθεραπευτικό φάρμακο σκότωνε τα καρκινικά της κύτταρα και η απουσία σου τα υγιή. Δεν ήσουν Παύλο να τη δεις πώς από τη μέρα που εξαφανίστηκες έχασε κάθε νόημα για να ζει, δεν ήσουν εκεί να την ακούσεις να λέει πως δεν θα γίνει ποτέ καλά, δεν θα χορέψει ποτέ ξανά, κι εγώ έκρυσσα τον πόνο μου και επέμενα πως έλεγε βλακείες. Δεν ήσουν όταν τελείωσε τις χημειοθεραπείες να τη δεις πώς είχε γίνει, πώς είχε καταντήσει. Είχε χαθεί όλη η μυϊκή μάζα από πάνω της, χέρια μελανιασμένα, αδύναμη, αποστεωμένη, τα μάτια της είχαν ρουφηχτεί στις κόγχες και τα ζυγωματικά της δυο οστά που προεξείχαν, μια σκιά του εαυτού της. Έλιωνε μέρα με τη μέρα. Την κοίταζα και έψαχνα να βρω τη φίλη μου, εκείνο το

πανέμορφο πλάσμα με το γυμνασμένο, μυώδες και ευλύγιστο σώμα, που όταν χαμογελούσε φωτιζόταν το σύμπαν. Δεν ήσουν ούτε στο πλευρό της καημένης της μάνας της, που ποτέ δεν την άκουσα να λέει μια κακή κουβέντα για εσένα, κι ας ήξερε πως φέρθηκες στην κόρη της. “Ας είναι καλά το παιδί εκεί που είναι” έλεγε. Ας έκανες λιγάκι υπομονή ακόμα, ρε Παύλο, αφού αυτό που ήταν να γίνει θα γινόταν... Ας έμενες να δώσεις σε εκείνη που σε αγάπησε όσο τίποτα άλλο λίγη χαρά ακόμα... Δεν ήσουν εκεί, Παύλο, και σε περίμενε. Όλοι μας σε περιμέναμε. Μέσα στον λήθαργό της, την ακούγαμε συχνά που ψιθύριζε το όνομά σου. Πιστεύαμε σε ένα θαύμα, λέγαμε πως αν με κάποιον τρόπο το είχες μάθει, αν άνοιγε η πόρτα και εμφανιζόσουν, αν σε έβλεπε. Όχι πως θα άλλαζε τίποτα, όμως να, ίσως έφευγε με ένα μικρό χαμόγελο. Θα χαιρόταν αν σε έβλεπε. Τη μέρα πριν πέσει σε κώμα, άνοιγε τα μάτια της και κοιτούσε με ένα βλέμμα που δεν θα το ξεχάσω ποτέ. Της κρατούσαμε τα χέρια, της μιλούσαμε, όμως εκείνη δεν έλεγε το παραμικρό. Έκλεινε τα μάτια, τα άνοιγε ξανά. Προσπαθούσε κάτι να πει... Δεν έβγαινε ήχος. Αυτό γινόταν για ώρες. Ο χρόνος που έμεναν τα μάτια της κλειστά μεγάλωνε. Κατάλαβα πως σιγά-σιγά έφευγε για να πάει να χορεύει στους κήπους του παραδείσου...

ΣΤΑΥΡΟΣ: *(Την αγκαλιάζει συγκινημένος)* Σοφιαννάκι μου...μωρό μου...

ΠΑΥΛΟΣ: Όχι όχι δεν είναι δυνατόν. Κάποια φάρσα είναι. Μου σκαρώσατε κάποια φάρσα για να με τρελάνετε. *(Γυρνάει στη γυναίκα του)* Κι είσαι κι εσύ μέσα στο κόλπο.

ΜΑΡΙΝΑ: Παραλογίζεσαι!

ΠΑΥΛΟΣ: Η Μυρτώ ζει...

ΣΤΑΥΡΟΣ: Όχι Παύλο, η Μυρτώ δεν ζει. Η Μυρτώ άφησε την τελευταία της πνοή σε αυτό εδώ το δωμάτιο.

ΜΑΡΙΝΑ: Εδώ;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ναι Μαρίνα εδώ. Καταλαβαίνεις λοιπόν γιατί αυτή η μυστηριώδης επίσκεψη που μας περιγράφεις μάς έχει αναστατώσει;

ΠΑΥΛΟΣ: Λέτε ψέματα! Όλοι σας λέτε ψέματα!

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Μακάρι να σου λέγαμε και να ζούσε, να ήταν εδώ τώρα ανάμεσά μας, δυστυχώς όμως το γλυκό μου κορίτσι δεν είναι πια στη ζωή. *(Η Μυρτώ πλησιάζει την Σοφιάννα)* Είναι ώρες-ώρες που την νιώθω τόσο δίπλα μου.

ΠΑΥΛΟΣ: Και γιατί να θέλει να μου επιστρέψει αυτό το μενταγιόν;

ΣΟΦΙΑΝΝΑ: Αυτό μονάχα εκείνη το ξέρει. Όταν τη συναντήσεις, ρώτα την. Αυτό που ξέρω όμως εγώ είναι πως το έβγαλε από πάνω της την ίδια μέρα που τη χώρισες.

ΠΑΥΛΟΣ: Δεν πιστεύω σε φαντάσματα. Η Μυρτώ ζει. Το ακούτε ζει και θα σας το αποδείξω.

ΜΑΡΙΝΑ: Που πας Παύλο;

ΠΑΥΛΟΣ: Να τη βρω!

*(Φεύγει).*

## ΣΚΗΝΗ 16

*(Η Μυρτώ χορεύει σε ένα χώρο χωρίς κρεβάτια, ο Παύλος μπαίνει και την βλέπει)*

ΠΑΥΛΟΣ: Μυρτώ!

ΜΥΡΤΩ: Αγάπη μου με βρήκες;

ΠΑΥΛΟΣ: Πόσο χαίρομαι που σε ξαναβλέπω.

ΜΥΡΤΩ: Κι εγώ αγάπη μου κι εγώ.

ΠΑΥΛΟΣ: Και δεν μου κρατάς κακία;

ΜΥΡΤΩ: Κακία; Εσένα; Όχι αγάπη μου γιατί να σου κρατήσω;

ΠΑΥΛΟΣ: Λένε πως σου έκανα κακό.

ΜΥΡΤΩ: Δεν σε ξέρουν καλά, γι' αυτό τα λένε. Εσύ κακό μπορείς να κάνεις μόνος τον εαυτό σου. Εξάλλου δυο ερωτευμένοι κύκνοι δεν κάνουν ποτέ κακό ο ένας στον άλλον.

*(Συνεχίζει να χορεύει τριγύρω του)*

ΠΑΥΛΟΣ: Κύκνοι... Που είναι το μενταγιόν σου;

ΜΥΡΤΩ: Μου το πήραν...

ΠΑΥΛΟΣ: Ποιος;

ΜΥΡΤΩ: Θυμάσαι τον κακό μάγο της Λίμνης των Κύκνων;

*(Ο Παύλος πήγε να την αγκαλιάσει, όμως εκείνη απομακρύνθηκε με μια πιρουέτα)*

Πρέπει πρώτα να λυθούν τα μάγια.

ΠΑΥΛΟΣ: Δεν μπόρεσα, αγάπη μου, να λύσω τα μάγια. Με συγχωρείς που δεν τα κατάφερα.

ΜΥΡΤΩ: Και θα μείνουμε σε όλη την αιωνιότητα έτσι, πάντα χώρια;

ΠΑΥΛΟΣ: Τι άλλο μπορούμε να κάνουμε;

ΜΥΡΤΩ: Αν δεν μπορέσεις να λύσεις τα μάγια που μας αναγκάζουν να ζούμε χώρια, τότε μπορείς κι εσύ, σαν τον πρίγκιπα Ζίγκφριντ, να δώσεις ένα τέλος που θα μας φέρει για πάντα κοντά.

*(Η Μυρτώ ανεβαίνει κάπου ψηλά και παίρνει θέσεις μπαλέτου)*

ΠΑΥΛΟΣ: Μα τι κάνεις εκεί; Δεν μπορώ να σε βλέπω εκεί πάνω. Κατέβα κάτω γρήγορα... υπάρχει μεγάλο κενό από κάτω. Μα δεν ακούς τι σου λέω;

ΜΥΡΤΩ: Μα τι φοβάσαι, αγάπη μου; Οι νεκροί δεν πεθαίνουν.

ΠΑΥΛΟΣ: Όστε... είναι αλήθεια λοιπόν; Κι εγώ που σε είδα ξανά, είπα μήπως...

ΜΥΡΤΩ: Σε αγαπάω!

ΠΑΥΛΟΣ: Μετά από όλα αυτά που σου έχω κάνει, με αγαπάς ακόμη;

ΜΥΡΤΩ: Αχ, μωρέ Παύλο, σε έχω συγχωρέσει για όλα.

ΠΑΥΛΟΣ: Πώς μπορείς;

ΜΥΡΤΩ: Η αγάπη, Παύλο μου, δεν ανήκει στη φύση, είναι μεταφυσική. Είναι πέρα από την πραγματικότητα, πέρα από τα όρια του νου, πέρα από την ίδια τη ζωή, η αγάπη ανήκει στην αιωνιότητα.

ΠΑΥΛΟΣ: Πες μου τι πρέπει να κάνω και θα το κάνω.

ΜΥΡΤΩ: Πρέπει να βιαστούμε αγάπη μου. Να λύσουμε τα μάγια πριν το χάραμα.

ΠΑΥΛΟΣ: Ας το κάνουμε λοιπόν.

ΜΥΡΤΩ: Είσαι σίγουρος πως θέλεις να με ακολουθήσεις.

ΠΑΥΛΟΣ: Πιο σίγουρος από ποτέ!

ΜΥΡΤΩ: Έλα ανέβα!

*(Ο Παύλος ανεβαίνει και στέκονται δίπλα-δίπλα στην άκρη του κενού, πιασμένοι χέρι-χέρι)*

Θα πετάξω πρώτη κι εσύ το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να με ακολουθήσεις.

ΠΑΥΛΟΣ: Είμαι έτοιμος!

ΜΥΡΤΩ: Παύλο, θυμάσαι πότε μια ιστορία καταλήγει σε τραγωδία;

ΠΑΥΛΟΣ: Όταν δεν έχει λύτρωση. *(Σβήνουν τα φώτα – αρχίζει η μουσική της Λίμνης των Κύκνων)*

*Στο ημίφως η Μυρτώ χορεύει μόνη της στη σκηνή.*

(ΑΥΛΑΙΑ)